
Watchman Nee

Krisztus minden
szellemi javak
összessége

Kiadó:
www.istenterve.com
info@istenterve.com

Tartalomjegyzék

**I. Krisztus az út,
az igazság és az élet 5**

**II. Krisztus
a feltámadás és az élet 20**

**III. Krisztus az élet
kenyere és az élet világossága 35**

**IV. Krisztus
Isten célja és Isten útja 53**

V. Krisztus – csak Krisztus 74

I. KRISZTUS AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET

„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság (valóság) és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14,6)

Az Úr Jézus azt mondja: „Én vagyok az út, az igazság (valóság) és az élet.” Ez az ige rendkívüli módon tisztázza a dolgokat. Kicsoda az út, akit Isten nekünk adott? Krisztus. És kicsoda az igazság, akit Isten nekünk adott? Krisztus. És kicsoda az élet, akit Isten nekünk adott? Ugyancsak Krisztus. Krisztus a mi utunk, Krisztus a mi igazságunk és Krisztus a mi életünk. Csak általa mehetünk az Atyához. Mindaz, ami Isten szívében van, és ami valamiképpen kapcsolatban áll vele, Krisztus, az Ő Fia. Ezért mondja nekünk az Úr, hogy Ő az út, az igazság és az élet, és hogy senki sem mehet az Atyához, csakis Ő általa. Isten csupán magát Krisztust adja nekünk, nem pedig különböző dolgokat rajta kívül.

Ha szellemi dolgokkal foglalkozunk, akkor mindaz, amit látunk vagy érintünk, gyakran csak pusztá fogalom, pusztá betű marad a számunkra, minden szellemi haszon nélkül. Ezért kérnünk kell Istent, nyissa meg szemünket, hogy megismerjük a Fiát. Ami a keresztyén életben a döntő, ennek az életnek az eredete,

egész mélysége és gazdagsága az nem más, mint Isten Fiának a megismerése. Nem azon múlik, hogy ismerünk-e sok módszert vagy elméletet, hogy nyerünk-e sok erőt, hanem egyedül és kizárólag azon, hogy megismerjük-e Isten Fiát. Isten Fiát megismerni: az út, Isten Fiát megismerni: az igazság, és Isten Fiát megismerni: az élet. Erőnk kizárólag a Fiú megismeréséből származik. Isten nem ad nekünk sok mindent Krisztuson kívül, nem, Ő csak a Fiát adja nekünk. Ezért mindenkor és mindenben csakis arról van szó, hogy Isten Fiát megismerjük. Nos, lássuk most közelebbről, mit jelent, amikor az Úr azt mondja: „Én vagyok az út, az igazság (valóság) és az élet.”

Krisztus az út

„Én vagyok az út” - mondja az Úr. „Az út” jelenthet itt „módszert” is. Az Úr világossá szeretné tenni számunkra, hogy Ő az az út vagy a módszer, amely által az Atyához, Istenhez juthatunk. Ha van Krisztusunk, akkor van utunk és van módszerünk is; ha nincs, akkor nincs utunk és nincs módszerünk sem. Minden igazi hívő ember legalább egyszer megtapasztalta az Urat, mint utat és módszert: ha meg vagy mentve, akkor legalább egyszer eljutottál az Úr Jézusba, mint útba vetett bizalommal Isten színe elé, és ezáltal megtapasztaltad Őt, mint utat. Az Úr az út, és nélküle senki sem juthat Isten jelenlétebe. Minden igazán megmentett keresztyén ember tudja, hogyan járunk ezen az úton, hála az Úrnak. Sok igazán hívő ember megtanulta legalább azt az egyet, hogy az Isten Fiába, a Názáreti Jézusba vetett bizalom által Isten jelenlétebe jusson. Jézus az út, és mindnyájunknak rá kellett lép-

nünk egyszer erre az útra. Csak maga Krisztus ez az út. Tudatában kell azonban lennünk annak, hogy az Úr Jézus nemcsak megtérésünk időpontjában volt az Isten jelenlétébe vezető út, hanem mindenkor Ő az út. Ez az út nem valami Krisztuson kívüli módszer.

Vannak keresztyének, akik csak szellemi módszerek után kutatnak. Egyszer valaki beszédet tartott arról, hogy csak Krisztus által győzedelmeskedhetünk, nem pedig önmagunk által. A prédikáció után az egyik testvér kezét szorította az igehirdetővel, és azt mondta: „Sok év óta egyik vereséget a másik után szenvedem, mostantól fogva azonban minden másképpen lesz.” Mikor a prédikátor megkérdezte, hogyan történik ez majd, azt felelte: „Mindig is sejtettem, hogy kell lennie egy módszernek, amellyel győzelmet arathatok, s ma végre megtaláltam azt: a győzelmet az Úr által vívhatom ki, nem pedig önmagam által.” Mire a prédikátor egészen nyíltan megmondta neki: „Ha te csupán egy módszert találtál arra, hogyan lehet győzelmes az életed, akkor bizonyosan újra vereséget fogsz szenvedni.” Miért? Mert az Úr Jézus azt mondja nekünk: „Én vagyok az út”. Más szavakkal: a módszer az Úr Jézus maga. Nem az Úrtól független, rajta kívül eső valami, hanem az Úr maga. Ha csak egy módszert találunk, akkor hamarosan fölfedezzük, hogy az csődöt mond. Isten nem módszert adott nekünk, hanem az Ő tulajdon Fiát.

Gyakran hallunk mások tapasztalatairól, és egészen föllelkesedünk tőlük, pedig csupán egy módszert látunk, nem pedig magát az Urat, akit azok megérintettek volna. És ha megkíséreljük vélt módszerüket alkalmazni, akkor egyik vereség a másik után ér min-

ket. Ennek egyszerűen az az oka, hogy nem ismertük meg az Urat, mint az utat. Meg kell értenünk, milyen különbséget jelent az, hogy az Úrban magában hiszünk, vagy pedig egy módszerben és sémában.

Egyik testvérünknek az Úr kegyelméből megnyílt a szeme, és fölismerete, hogy miféle ember ő. Megalázta magát ezért az Úr előtt, énjét halálba adta, és hitét, bizalmát abba vetette, hogy az Úr elvégzi benne azt, amire ő maga nem volt képes. Erre Isten jelenlétében szabaddá lett. Nemsokára egy másik testvér meghalotta bizonyágtételét, és azon nyomban kérte Isten világosítsa meg őt is, és mutassa meg neki is, milyen hiábavaló az élete; továbbá kérte Istent, tanítsa meg őt is hinni, alázatosnak lenni és önmagát megtagadni, úgy, ahogy azt a másik testvér tette. Sajátos módon azonban nem élte át azt a szabadulást, amelyet a másik testvér megtapasztalt. Az egyik megszabadult, a másik nem. Mivel magyarázzuk ezt? Az első testvérnek volt hite, és hittel érintette meg az Urat, a második azonban nem a hitet, hanem csupán egyfajta hitmintát vett át. Nem Istent nyerte el, hanem csupán egy hitsémát. Módszert kapott, de nem magát az Urat, s az ilyen módszernek nincs sem ereje, sem hatása. Ez halott, mivel csupán egy dolog, s nem maga Krisztus. Ezt nagyon világosan kell látnunk: szellemileg nézve Krisztuson kívül minden halott. Egyes testvérek csöndben megkérdézhetik magukban, Isten miért hallgatta meg az első testvér imádságát, azért, aki hitt, és miért nem hallgatta a másikat, aki pedig szintén hitt. Miért kegyelmes Isten az egyikhez, és miért nem kegyelmes a másikhöz, aki pedig pontosan ugyanúgy cselekedett? Egyesek még szemrehányást is tesznek

ezért Istennek, ezek azonban nem ismerik föl, hogy ez a második testvér pusztán egy halott dologban hitt. A pusztá módszerek hatástalanok maradnak. Mindennek Krisztusnak kell lennie, mert csak Krisztus az, aki él. Még ha valamennyi módszer birtokában lennénk is, ezáltal még nem tanultuk volna meg, hogyan kell keresztyénnek lenni, mert Isten gyermekévé születés, és nem tanulás által leszünk.

„Én vagyok az út” - jelenti ki az Úr. Krisztus az út és Krisztus a módszer. Testvéreim, Krisztus a ti utatok? Krisztus a ti módszereitek, vagy pedig csupán egy pusztá utatok, pusztá módszereitek van? Hála legyen az Úrnak - ha Krisztus a módszerünk, akkor minden hathatós lesz. De ha Krisztuson kívüli módszerünk van csupán, - legyen az akár a legjobb, leghelyesebb, legkipróbáltabb - akkor is csupán módszer marad, halott minden szellemi érték nélkül. Az oly sok megválaszolatlan imádság, és oly sok hatástalan bizonyoságtétel oka egyszerűen az: nem érintettük meg az Urat. Csupán mások módszereit utánoztuk, de magát az Urat nem érintettük. Egyik testvér beszélt valahol a Róma 6,8-ról. A prédikáció után azt mondta egy másik testvér: „Végre felfogtam a győzelemhez vezető utat. Most már világosan látom. Azt hiszem, mostantól kezdve nem lesznek olyan vereségeim, mint amilyeneket eddig átéltem.” Egy harmadik testvér, aki odajött, bólintott a fejével. Arra a kérdésre, hogyan érzi magát, azt felelte: „Nem is tudom, hogyan írjam le. Az Úr megnyitotta a szememet. Azt ugyan nem mondhatom, hogy láttam az Urat, de azt sem mondhatom, hogy nem láttam Őt.” Ez utóbbi testvér nem valamilyen módszert tanult meg, hanem magát az

Urat fogadta be. Ezért szilárdan meg fog állani, míg a másik, aki azt állította, hogy többé nem szenved majd vereséget, ismét csődöt mond majd, mert csupán egy módszert fogadott be, s nem magát az Urat. Egy jó módszer átvétele számunkra teljesen értéktelen.

Túl gyakran hallunk üzenetet téves várakozással, téves indokkal. Ahelyett, hogy kérnénk az Urat: jelentse ki saját személyét, értelmünkkel akarunk valamilyen módszert megragadni, hogy legyen valamink, amit hazavihetünk magunkkal. De még ha követnénk is ezt a módszert, semmire se mennénk vele. Olykor mégis valóban láttunk valamit; bár nem merjük teljes bizonyossággal állítani, hogy az Urat láttuk, valójában mégis láttuk Őt, és ez a látás megváltoztat minket. Az Úrnak legyen hála, ez az út. Maga az Úr volt az, akit megismertünk, nem pedig egy módszer.

Az Úr egészen világosan megmutatja nekünk, hogy Ő maga a módszer. Ezért valahányszor igehirdetést vagy bizonyoságtételt hallunk, mindig meg kell vizsgálnunk: valóban az Úrral találkoztunk-e, vagy pedig csak egy módszert tanultunk meg. Sohasem tapasztalunk meg szabadulást valamilyen módszer által, hanem csak akkor, ha az Urat magát ismerjük meg. Ugyanúgy nem szabadulunk meg azáltal, ha olyanok bizonyoságtételét hallgatjuk, akik az Úrban bíznak. Az Úr csak akkor munkálkodhat bennünk, ha mi magunk is bízunk benne. Külsőleg talán nem lehet semmilyen különbséget tenni, valójában azonban a különbség igen nagy. Vagy egy módszert értettünk meg, vagy pedig megismertük az Urat, mint a mi módszerünket. Az Úr az élet Ura. Aki Őt érinti, az életet érinti meg. Csak az Úr érintése által lesz minden élővé.

Krisztus az igazság (valóság)

Az Úr önmagát nemcsak útként jellemzi, hanem azt is mondja: „Én vagyok az igazság (valóság).” Nem a Krisztusról szóló szavak, nem is valamilyen róla szóló tanítás az igazság, hanem egyedül maga Krisztus. Az igazság (valóság) nem más, mint ez a személy. Sajnos sok keresztyén ember igazságon (valóságon) Krisztus Igéjének tanítását és magyarázatát érti csupán, anélkül, hogy fölismerné, hogy Ő maga az igazság. Az igazság (valóság) nem valamilyen tan, az igazság (valóság) egy személy: Krisztus. A János 8,32-ben ezt olvassuk: „Megismeritek az igazságot (valóságot), és az igazság (valóság) megszabadít titeket”. Testvéreim, gondolkozzatok csak el, hány „igazság” tett valóban szabaddá titeket? Bár azt olvassuk Isten Igéjében, hogy az igazság szabaddá tesz minket, az igazság azonban számunkra gyakran nem több, mint valamilyen tanítás. Szemünk még nem nyílt rá Krisztusra. Talán már évtizedek óta beszélünk sok úgynevezett igazságról, és hallgatunk prédikációkat az igazságról anélkül, hogy valaha is láttuk volna: mi valójában az igazság. Valaki beszél arról az igazságról, hogy Krisztussal együtt meghaltunk, miközben teljességgel hiányzik nála ennek az „együtt-meghalásnak” az ereje és a hatása. Másvalaki a feltámadott életről prédikál, holott az ő életében nem működnek a feltámadás erői. Ha igehirdetésünk csak egy tanítás továbbadásából áll, akkor halott, élettelen.

Egyik testvér egyszer levelet kapott egy keresztyén embertől, amelyben a következő kérdés állt: „Egyik testvérem vétkezett ellenem, de nem tudom pontosan, megbocsássak-e neki. Ezért kérek, mondd meg ne-

kem, mit tegyek. Szívem nyugodt Isten színe előtt. Ha azt mondod, bocsássak meg neki, meg fogok bocsátani. Ha azt mondod, ne bocsássak meg neki, nem bocsátok meg.” Testvéreim, mi a véleményetek az ilyen keresztyénről? Képzeljétek el, hogy meghal az, akit a legjobban szeretek, és erre írnék egy levelet a következő szöveggel: „Meghalt az, akit szerettem - sírjake? Ha azt mondod, sírjak, sírni fogok; de ha azt mondod, ne sírjak, nem fogok sírni.” Ilyen kérdésen természetesen nevetetek kellene. Az ilyen, utasításra történő sírás vagy nem-sírás nem lehet valódi, sőt, nyilván őszinte sem - ami csupán magatartás, nem élet. Vagy megbocsátasz testvérednek, vagy nem. De ha a megbocsátást attól teszed függővé, hogy mások mit ajánlanak, akkor halott tanítást követsz, cselekedeted nem más, mint halott külsőleges magatartás és képmutatás.

Testvérek, ha cselekedetünk forrása nem a bennünk élő Úr, nem Krisztus, mint a mi igazságunk, ha csak előírt tanítás szerint cselekszünk, akkor minden tettünk halott magatartás csupán, sohasem élet. Látjátok a különbséget? Hatalmas az. A külsőleges magatartás megköveteli, hogy szüntelenül a tudatunkba idézzük, hogy mit kell tennünk, míg az élet egészen spontán cselekszik. Az életből fakadó szó nem igényel fáradtságos visszaemlékezést, mert a bennünk levő erőből származik: az Úr uralkodik bennünk, s nem valamilyen tanítás. Bárcsak eljönne az a nap, amelyen Isten megnyitja a szemünket annak meglátására, hogy minden szellemi dolog valósága egyedül Krisztusban van. Nem szabad sok igazságot és tanítást keresgelnünk, magával Krisztussal kell találkozoznunk. Nem arról van

szó, hogy megtartunk-e bizonyos „igazságokat” az emlékezetünkben, és azon fáradozunk-e, hogy azok szerint éljünk, hanem egyedül Krisztusról van szó. Arról van szó, hogy Ő él-e bennünk, és Ő-e a mi igazságunk. Csak akkor mienk az élő Igazság.

Egyszer az egyik testvér súlyosan megsértett egy másikat, amire az igen hevesen reagált. Miután azonban haragja elpárolgott, lelkiismerete furdalni kezdte, és érezte, hogy testvérétől bocsánatot kellene kérnie. De mihelyt eszébe jutott az a durva sértés, haragja ismét fellángolt. Ugyanakkor mégis az volt a véleménye, hogy testvérétől legalább levélben bocsánatot kellene kérnie. Nekiült tehát, és elkezdett írni: „Tudom, hogy nem volt helyes, hogy szidalmaztalak...”. Ismét csak arra gondolt, milyen komiszul viselkedett az a bizonyos testvér, s haragja visszatért. Várt egy darabig, és azután írta meg a levél többi részét. Írás közben azonban egyre fortyogott benne a testvérével szemben érzett gyűlölet és harag. Még akkor is mérges volt, amikor a levelet a postára vitte. - Látszat szerint ez a levél keresztyéni volt, alapjában véve azonban egy tanítás eredményezte, és nem az életből fakadt. Igaz, hogy ez a testvér most írt egy bocsánatot kérő levelet, szíve azonban továbbra is tele volt haraggal. Ha személyesen találkozott volna azzal a másik testvérral, nyilván üdvözölte volna, és kezet nyújtott volna neki, belső, negatív magatartása azonban változatlan maradt volna, és szavai is hamisak és képmutatók lettek volna. Testvéreim, látjátok a különbséget? Az Úr az igazság. Mindaz, ami csupán tan vagy egy bizonyos igazság, és nem a bennünk munkálkodó Úr maga, az halott. Föl kell ismernünk, hogy minden szellemi do-

log az Úrral *együtt* élet, az Úr *nélkül* azonban halál. Csak ha az Úr bennünk világít, és valamit munkál bennünk, akkor élet az, amit cselekszünk.

Krisztus az élet

„Én vagyok az út, az igazság (valóság)...” szavak után az Úr így folytatja: „...és az élet”. Arról már beszélünk, mit jelent, hogy Krisztus az út és az igazság. Most pedig lássuk, mit jelent az, hogy „Krisztus a mi életünk”. Minden élet magától értetődően egy bizonyos magatartásban nyilvánul meg, ugyanakkor a magatartás sohasem pótolhatja az életet. Világosan kell látnunk: a magatartás nem azonos az élettel. Az élet mindent erőködés nélkül visz véghez. Az élet maga Krisztus. Sok ember nagyon nehezen viseli keresztyén mivoltát, nap mint nap azon erőködik, hogy keresztyén módra éljen, míg végül egészen kimerül. Ó az a sok szigorú keresztyén tan! Alázatot, kedvességet, szeretetet, bűnbocsátó készséget és béketűrést követel tőlünk, és szó szerint felőröl bennünket. Ezért sok keresztyén ember - főleg a fiatalok - a keresztyénséget rendkívül nehéz dolognak tartja. Minél jobban erőködnek azon, hogy „keresztyén” módon éljenek, annál nehezebben megy, és még a hosszú időn át tartó követés után sem kielégítő az eredmény. Testvérek, ha nem Krisztus az életünk, akkor *nekünk* magunknak kell fáradoznunk; de ha Krisztus az életünk, akkor nem kell megerőltetnünk magunkat. Még egyszer hangsúlyozom: az élet maga Krisztus. A magatartás sohasem helyettesítheti az életet.

Isten gyermekei között súlyos féltreértés uralkodik. Sokan úgy tekintik az életet, mint amit saját erejükből

kell megvalósítaniuk. Pedig erre a legcsekélyebb indítékunk sincs, mert ha életünk van, azt teljesen magától éljük meg. Vegyük például, hogyan lát a szemünk és hogyan hall a fülünk. Vajon nem teljesen magától lát a szemünk? Nem minden fáradság nélkül hall a fülünk? Szemünk lát, fülünk hall anélkül, hogy hozzá kellene tennünk valamit, mivel az élet bennük van, s mivel az élet egyszerűen él.

Teljesen tisztában kell lennünk azzal, hogy az élet spontán hoz elő egy bizonyos magatartást, és hogy a magatartás soha nem pótolhatja az életet. A magatartás sokszor legfőbb csak azt fejezi ki, hogy mögötte semmilyen, vagy csak nagyon kevés élet van. Az élet következménye szükségképpen a jó erkölcsi magatartás, de a jó erkölcsi magatartás sohasem helyettesítheti az életet. Például előfordul, hogy valamelyik testvér a másik testvért, aki nagyon kedves és szerény, dicsérettel említi, mint olyan „testvért, akiben sok élet van”. Ezzel azonban a döntő pontban téved, mert az Úr azt mondja: „Én vagyok az élet”. Legyen az a testvér bármilyen kedves, kiegyensúlyozott és tartózkodó, mindez a sok erény még nem jelent életet - hacsak nem Krisztus a forrása. Elmondhatjuk erről a testvérről, hogy jellemes, nem támaszt nehézségeket, mindenivel szemben kedves és sohasem kelt viszályokat; mindez azonban nem jelenti azt, hogy sok élet van benne, mivel csak természetes tulajdonságai mutatkoznak meg, és ezek forrása nem Krisztus. Ezek a tulajdonságok nem jelentenek életet, mivel ezek nem maga Krisztus.

Mások viszont úgy képzelik, hogy az élet: erő. Szerintük „az Úr a mi életünk” azt jelenti, hogy az Úrtól

kell erőt nyerniük, hogy jó keresztyének lehessenek, és jót cselekedhessenek. Isten azonban megmutatja nekünk, hogy az erő nem valamilyen dolog, hanem maga Krisztus, tehát egy személy. A mi életünk nem csupán erő, a mi életünk egy személy. Nem arról van szó, hogy önmagunkat jó cselekedetekben kifejezzük, és ehhez segítségül használjuk fel Krisztust; sokkal inkább arról, hogy maga Krisztus fejeződik ki rajtunk keresztül. Ez két alapvetően különböző dolog. A kettőt világosan és egyértelműen el kell választanunk egymástól.

Az egyik testvért, aki éppen útban volt egy gyülekezeti összejövetelre, megkérdezte egy idősebb keresztyén férfi, hogy miért éppen oda megy. „Mert ott élet van” - hangzott a felelet. Erre az idősebb azt felelte: „Igen, természetesen ez igaz. Nálatok oly sok minden történik, mindnyájan olyan lelkesek vagytok, és ehhez nem hasonlíthatóak a mi összejöveteleink.” „Nem, nem - válaszolt a testvér -, nem erről van szó.” „Hogy érted ezt? Vajon nem élet-e az, ha ott oly nagy lelkesedés uralkodik?” A fiatalabb testvér ezt válaszolta: „Ott egyáltalán nem a lelkesedésről van szó, ennek ellenére van élet. Az élet nem jelent lelkesedést, az élet nem felfokozott érzés. Az élet azt sem jelenti, hogy ott mindenki hangos.” Erre az idősebbik azt mondta: „A fiatalok nyilván szeretik a szenvedélyes dolgokat, én azonban többre becsülöm a tartalmas szavakat. Ha mély szavakat hallok, akkor megérintem az életet. Ezt értem életen.” Mire a fiatalabbik testvér így tett bizonyosságot: „Én már gyakran hallottam olyan mély prédikációkat, amilyenekről te szólsz, anélkül, hogy megérintettem volna bennük az életet.” - Testvérek, e

két testvér beszélgetéséből megérthetjük, hogy sem az érzelmek, sem a mély értelmű szavak nem azonosak az étellel. Sem bölcs szavak, sem okos beszédek, sem logikus érvelések, sem pedig jó gondolatok nem jelentik föltétlenül az életet.

Most talán megkérdezheti valaki, hol találjuk tehát tulajdonképpen az életet, ha sem a lelkesedés, sem a jó gondolatok nem jelentik azt. Mi tehát az élet tulajdonképpen? Elismerem, szavakkal nem tudjuk kellőképpen leírni azt. Nem mondhatunk többet, mint hogy ez valami mélyebb és elrejtettebb valami, mint az érzések vagy a gondolatok. Ha megérinted, azonnal meg-elevenedsz. Élet! Túlhaladja a gondolkodást, és mélyebb is, mint a gondolkodás. Másrészt mélyebb, mint az érzésünk, és felülhalad minden érzést. Mind a gondolatok, mind az érzések csak külsőleges valamik az élethez képest. De hát mi az élet? - „Én vagyok az élet” - mondja az Úr. Ezért nem értjük meg föltétlenül az életet, ha bizonyos lelkesedő vagy „szellemi” légkörbe kerülünk. Tudakoznunk kell ama légkör eredete felől. Gyakran tapasztaltuk, hogy azok az emberek, akik könnyedén elő tudnak idézni bizonyos lelkes hangulatot, magát az Urat még nagyon kevésbé ismerték, és azok, akik könnyen lelkesedtek, éppoly kevésbé ismerik az Urat. Csak Krisztus az élet, és semmi más.

Meg kell tehát tanulnunk fölismerni az életet. Az élet nem függ sem a lelkesedésünktől, sem a jó gondolatainktól, hanem egyedül és kizárólag attól, hogy az Úr kijelentette-e magát. Magát az Urat kell megismer-nünk, semmi sem fontosabb ennél. Az Úr ismerete semmihez sem hasonlítható, és semmivel sem pótol-

ható. Miközben Őt megismerjük, az életet érintjük. Isten előtt kell fölismernünk, mit jelent az, hogy Krisztus az életünk. Ha egyesek gyorsan lelkesednek, vagy különlegesen okosak, az még távolról sem jelenti azt, hogy ismerik az Urat. De ha valaki szellemi, belső látás és ismeret által meghitt kapcsolatban áll az Úr személyével, akkor azt is tudja, mit jelent az, hogy Krisztus az élet. Az Úr megismerése átalakít minket. Mihelyt fölismernük, hogy az Úr az élet, azt is meglátjuk, milyen értéktelen minden saját erőfeszítésünk, és csak Őbenne bízunk. Amikor hívőkké lettünk, még nem tudtuk, mit jelent voltaképpen a bizalom. Csak amikor már kissé megtapasztaltuk az Urat, akkor kezdünk egyre jobban bízni Őbenne, mert fölismertük, hogy minden Krisztustól, és nem tőlünk függ. Miután keresztyénné lettünk, eleinte arra törekedtünk, hogy bizonyos dolgokat megkapjunk; magában az Úrban még nem tudtunk bízni. Végül azonban elkezdtük megérteni, milyen szükséges az Úrba vetett bizalom.

Mi az Úrban hiszünk, nem pedig azokban az egyes dolgokban, amelyeket ad nekünk; és bízunk abban, hogy Ő mindent megcselekedhet, amire mi magunk nem vagyunk képesek. Amikor még fiatalok voltunk a hitben, hajlottunk arra, hogy mindent magunk végezzünk el, mivel azt gondoltuk, hogy különben semmi sem fog történni, és végül az egész mű összeomlik. Ezért szüntelenül dolgoztunk. Csak később, amikor megnyílt rá a szemünk, hogy az Úr a mi életünk, akkor ismertük fel, hogy minden Krisztustól függ, nem pedig saját cselekedetunktől. Akkor megtanultunk megnyugodni, és csak az Úrra tekinteni.

Testvéreim, sohase felejtjük el: Isten az Ő Fiát adja nekünk, nem pedig dolgokat, és megint csak dolgokat. Ezért mindenkor szabadon és nyíltan megvallhatjuk: „Uram, Te vagy az utam, Te vagy az igazságom, Te vagy az életem. Uram, én csak téged akarlak szeretni, nem pedig azokat a dolgokat, amelyeket adsz.” Testvéreim, kérjük Istent, adja meg nekünk azt a kegyelmet, hogy megnyissa a szemünket. Meg kell látnunk, hogy minden szellemi dolog csak maga Krisztus lehet. Ha az Krisztuson kívül van, ha az igazság Krisztuson kívül van, ha az élet Krisztuson kívül van, akkor semminek sincs semmi értéke. Ezt naponta meg kell tanulnunk. Milyen gyorsan készek vagyunk arra, hogy az útból, az igazságból és az életből dolgokat formáljunk, hogy a lángoló, lelkesítő légkört, vagy egy tiszta, mély értelmű gondolatot életnek nevezünk! Könnyen életnek látjuk a mély vagy magasztos érzést, a külső magatartást. Valójában mindez nem élet, hanem csak maga az Úr az élet. Krisztus a mi életünk. Az Úr az, aki éli bennünk ezt az életet. Kérjük az Urat, hogy szabadítson meg minket a sok kicsi, külsőséges dologtól, hogy Őt magát érinthessük, Őt magát láthassuk minden dologban. S miközben az Urat fölismerjük, megvan az utunk, az igazságunk és az életünk. Bárcsak megnyitná az Úr a szemünket, és kimentene minket a sok külsőleges dolog közül. Akkor találkoznunk Isten Fiával, és akkor mi benne élünk, és Ő is mibennünk.

II. KRISZTUS A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET

„Én vagyok a feltámadás és az élet” (Jn 11,25)

Amit az Úr tesz, és ami maga az Úr

János evangéliumának tizenegyedik fejezete kijelenti nekünk, hogyan adja vissza az Úr Jézus az életet egy olyan embernek, aki már halott volt. Az Úr képes halottakat feltámasztani, és ezt megtette ezzel az emberrel. De mielőtt ezt a halottat ismét megelevenítette, nem azt mondta: „Halottakat támasztok fel”, hanem: „Én vagyok a feltámadás”. Azon a napon mind Márta, mind Mária vele voltak. Szerintük az Úrnak inkább azt kellett volna mondania: „Nem tesz semmit, hogy a fivéretek halott, mert én fel tudom támasztani őt.” Ilyen szavakat szívesen hallunk, mivel mi szüntelenül kívánjuk és reméljük, hogy Isten tegyen valamit értünk. Ezért Istenhez való imádságunk, reménységünk és várákozásunk gyakran téves irányt vesz. Mi csupán azt várjuk, amit Isten értünk tehet. Az Úr tegye világossá számunkra, hogy nem arról van szó, amit Ő megtehet, hanem arról, ami Ő maga. Hiszen mindaz is, amit megtehet, attól függ, ami Ő maga.

Márta például hitt az Úr erejében. Ezért is mondta neki: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Hitt Isten erejében éppúgy, mint az Úr Jézus erejében, de még nem ismerte föl, hogy maga az Úr a feltámadás és az élet. Látnunk kell, hogy Isten lényé magában foglalja mindazt, amit Ő megtehet. Sokan azért nem kapják meg Isten erejét, mert nem tudják, hogy kicsoda Isten. „...mert aki Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11,6). Mindaz, amit Isten megtehet, azon alapul, ami Ő maga. Az Úr itt nem azt akarja megmutatni, hogy egy embert életben tud tartani, hanem azt, hogy Ő maga az élet; azt sem, hogy fel tud támasztani halottakat, hanem azt, hogy Ő maga a feltámadás. Kérjük Istent, nyissa meg szemünket annak meglátására, hogy tulajdonképpen kicsoda az Úr. Isten látása szerint Krisztus a mi mindenünk. Csak ha ezt fölismertük, akkor jutunk igazán előre szellemi dolgokban. Igen, tisztában kell lennünk azzal, hogy Isten előtt csak Krisztus számít. A szellemi dolgokban való igazi növekedés attól függ, mennyire érintjük meg ezeket a szellemi valóságokat, azaz hogy csak azokat az egyes dolgokat ismerjük, amelyeket Isten cselekedett, vagy pedig magát Istent ismerjük.

János evangéliumának 11. fejezetében nem arról van szó, hogy meglássuk: miként támasztotta fel az Úr Jézus Lázárt, hanem sokkal inkább arról, hogyan volt az Úr maga a feltámadás Lázár számára. Testvéreim, látjátok ezt a különbséget? Az Úr maga a feltámadás. És Lázár csak azért támadhatott fel, mert az Úr volt számára a feltámadás. Az Úr nem a feltámadásnak nevezett valamit adta Lázárnak; hanem Ő maga volt szá-

mára a feltámadás. Más szavakkal: amit az Úr tett, az csak a külsőleg látható dolog volt; ezzel szemben a lényeg, a belső valóság Ő maga volt. Ezzel természetesen nem akarjuk azt mondani, hogy az Úr nem támasztotta fel Lázárt; csak azt szeretnénk hangsúlyozni, hogy az Úr maga volt a feltámadás Lázár számára, és ezért feltámasztotta őt halottaiból.

Mindaz, amit Isten Krisztusban munkálkodik, e szerint az egyetlen elv szerint történik. Megtapasztalunk egy bizonyos nézőpontot. Amit kapunk, mindaz abból ered, ami Ő maga. Sok keresztyén hajlik arra, hogy különválassa az adományt az adományozótól. Egy napon azonban tudatára ébredünk annak, hogy az ajándékozó maga az ajándék. Isten nem ad nekünk számos különböző dolgot, sokkal inkább magát az Úr Jézust adta nekünk. Ezért az Istentől nekünk ajándékozott szellemi dolgok nem sok különböző töredékből állnak, hanem egyedül és kizárólag Krisztust kapjuk. Istennek kell megnyitnia a szemünket annak meglátására, hogy minden dolog Krisztusban van.

Itt az Úr kifejezésre juttatja, hogy ki Ő maga: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Mivel Ő a feltámadás, ezért támadhatott fel minden további nélkül Lázár. Azt hiszem, az Úr csupán azzal a szándékkal támasztotta fel Lázárt a halottaiból, hogy az emberek fölismerjék Őt magát, mint Urat. Tulajdonképpen semmi rendkívüli nem volt abban, hogy Lázár elnyerte a feltámadást. A legnagyobb jelentősége viszont annak van, hogy fölismerjük: az Úr maga a feltámadás. Számos embernek nem esik nehezére elhinni, hogy az Úr adja az életet; de egészen más dolog elhinni azt, hogy Ő maga az élet. Az Úr nemcsak életadó, hanem maga

az élet. Ő az, aki az életet adja, ugyanakkor Ő maga az élet, amelyet ad. Ő az Úr, aki az embereket feltámasztja, és Ő maga a feltámadás is. Mihelyt ez tisztázódott bennünk, azonnal fölismerjük, hogy mindaz, ami Krisztusban van, élő, eleven. Isten csak Krisztust adja az embereknek. Sok világosságra van szükségünk ahhoz, hogy fölismerjük, hogy az Úr valójában mindenünk. Miközben ajándékát adja, Ő maga az ajándék. „Én vagyok a feltámadás és az élet” - hirdeti Urunk. A feltámadás és az élet átfogja az egész Bibliát. Ezért rendkívül fontos, hogy fölismerjük a feltámadást és az életet. Először lássuk, mi az élet.

Krisztus az élet

Isten az Éden-kertbe helyezte el az embert, akit teremtetett. Az ember előtt most már két lehetőség nyílt meg: elnyerhette az életet, vagy pedig meg kellett halnia. Ha a jó és a rossz tudásának fájából eszik, meg kell halnia, ha azonban az élet fájának gyümölcséből eszik, akkor ezáltal életet nyer. Az Isten által teremtetett ember jó volt, mégis bizonyos dologban döntenie kellett, döntenie élet és halál között. Bár akkor már megvolt az emberben a képesség arra, hogy gondolkodjék és cselekedjék, de nem volt még élete. Ez nem azt jelenti, hogy nem élt. Kétségtől megvolt benne az ember természetes élete, mert az 1Mózes 2,7-ben azt olvassuk, hogy az ember élőlénné (élő lélekké) lett. Ahhoz az élethez képest azonban, amelyet az élet fája ábrázolt ki, még nem volt élete. Ebben a fejezetben arról az életről beszélünk, amelyet az élet fája képvisel. Az 1Mózes 2-ben az ember, noha eleven volt, még nem birtokolta az életet. Meg volt ugyan a

képessége, hogy gondolkozzék és érezzen - ez az emberi lélek két fő területe -, de az az élet, amelyet az élet fája képviselt, nem volt birtokában. Ebből fölismerhetjük, hogy az az élet mélyebb, mint az érzésünk, és mélyebb, mint a gondolataink.

A keresztyénség minden dolgát lehet utánozni: létezik hamis bűnbánat, hamis bűnvallás, hamis megtérés, hamis buzgóság, mesterkéltséget, színlelt cselekedet, és a Szent Szellem ajándékait is lehet utánozni. Mindezeket a dolgokat, sőt még magát az életet is lehet utánozni. Sok keresztyén életnek nevezi, ha jól érzi magát. Ha a gyülekezet csupa hangos és lázas tevékenység, azt is életnek tartja. És ha megkérdezik, háttérné meg közelebről, mi is az élet, akkor nem tud különbséget tenni élet és érzés között. Számára az élet és az érzés egy és ugyanaz; még sohasem ismerte föl, hogy az élet sokkal mélyebb valami, mint az érzés. Más keresztyének nem tartják ugyan az érzést azonosnak az élettel, viszont összetévesztik a gondolatokat az élettel. Ha az igehirdetés elgondolkoztatja őket, érdekes szavakat és meggyőző érveket tartalmaz, akkor azt életnek tekintik. De mindazok, akik már tapasztaltak és gyakorlottak az életben, azt mondják nekünk, hogy az élet mélyebb valami, mint az érzések és a gondolatok. A tevékenység sem jelent föltétlenül életet. Ha valaki rendkívül eleven, lelkes és aktív, ez nem jelenti minden esetben, hogy élete van. Ez pusztán magatartás lehet élet helyett. Az ilyen ember minden aktivitásában valami mást élhet ki, mint ezt az életet. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy az élet kizár minden gondolkodást, érzést vagy cselekedetet. Csak azt akarjuk hangsúlyozni, hogy sem az érzéseket, sem

a gondolatokat, sem pedig a külső cselekvést nem lehet azonosnak tekinteni az élettel. Megtörténhet, hogy két különböző embertől ugyanazokat a jó szavakat halljuk, de míg az egyiknél ezek az élet jelei, a másikonál csak a gondolatok kifejezői. Amik az egyik embernél csak felkavart érzések, azok a másikonál életet támaszthatnak. Sok testvér bizonyos érzéseket tart életnek, míg mások bizonyos gondolatokat, amelyek bennük támadnak, tartanak életnek. De aki ismeri az életet, azonnal észreveszi, hogy mindez nem érinti az életet.

Megtörténhet, hogy egy bizonyos igeszakaszról két testvérnek pontosan ugyanaz a nézete van, és azt pontosan úgy értelmezik, csodálatosképpen azonban tapasztalt keresztyének különbséget tesznek a kettő között: az egyikük csak a gondolatokat fejezi ki, míg a másik mind életet, mind pedig gondolatokat fejez ki. Kétségkívül lehetséges, hogy az élet a gondolatok útján jut el hozzánk; viszont nem föltétlenül élet az, amivel mások gondolataiban találkozunk. Itt igen nagy a különbség. Sokan úgy vélik, hogy ők pontosan ugyanolyanok, mint a többiek, csak azért, mert ugyanazokat a szavakat használják, mint am azok. Ezek egy nagy tévedés áldozatai. Egyikükben jelenthetnek ezek a szavak csupán gondolatokat, a másikukban viszont életet. Az élet sokkal mélyebb valami, mint pusztán jó gondolatok. „Én vagyok az élet” - mondja az Úr. Az élet maga az Úr. Élet sohasem létezhet Krisztuson kívül. Mindaz, ami számunkra csupán egy dolog, az halál, és nem élet. Sok keresztyén ember életnek nevezi azt, amit önmaga produkál. Az Úr azonban azt mondja, hogy csak Ő az élet.

Milyen nagy szükségünk van az Úr kegyelmére, hogy ezt meglássuk! Bár tudjuk, hogy mik a gondolatok, az érzések és az aktivitások - nem tudjuk pontosan meghatározni azt, hogy mi az élet. Kérjük ezért az Urat, hogy mutassa meg nekünk az igazi életet. Testvérek, ha az Úr egy napon kijelenti ezt nektek, akkor meg fogjátok tudni, mi az élet, és meg fogjátok érinteni az Urat.

Krisztus a feltámadás

Térjünk vissza még egyszer a feltámadásra. Azt, ami szembe tud szállni a halállal és túl tudja élni azt, nevezzük feltámadásnak. Amikor az ember a jó és a gonosz tudásának fájáról evett, beléköltözött a halál. Azóta az ember nem menekülhet meg a haláltól. Ha egyszer valakit a sírba tettek, onnan többé nem tér vissza. Az egész világmindenségben, az emberek megszámlálhatatlan seregéből mindössze egyetlenegy akad, aki belement a halálba, és azt maga mögött hagyta: a mi Urunk: „Én vagyok... az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké” (Jel 1,17-18). Az Úr a feltámadás Ura. A feltámadás jelenti azt, ami átmegy a halálon úgy, hogy az nem tarthatja fogva. A Biblia a halál hatalmát így írja le: „fogva tart” (Csel 2,24). Ez azt jelenti, hogy valami megragad minket, és többé nem bocsát szabadon. Az emberek bevonulnak a halálba, és többé nem tudnak kijönni belőle, mert a halál mindazokat fogva tartja, akik hozzá kerültek. De Krisztust nem tudta fogva tartani a halál, ezért Ő az élet és a feltámadás. Feltámadás az az élet, amely átment a halálon, és feltámadott. Ez az élet a mi Urunk, Jézus: Ő halott volt - bement a halottak birodalmába,

a halál legmélyebb helyeire -, s a halál mégsem tudta fogva tartani Őt. A halálnak nincs hatalma arra, hogy Őt bilincsbe verje: az Úr végül ismét kijött a halálból! Ezt az életet, amely átmege a halálon, de amelyet a halál nem tud fogva tartani, nevezzük feltámadásnak. A feltámadás olyan élet, amely a halál jeleit viseli, és mégis él.

Sokan kérdezik, hogy az Úr Jézus feltámadása után - ahogy azt a János evangélium 20. fejezete említi - miért viseli kezein a szögek jeleit, és oldalán a dárda ütötte sebet, úgylahogy azokat Tamás megérintette? Ezekben látjuk a feltámadás lényegét. Az Úr Jézus számára nem az volt a fontos, hogy Tamás látja-e sebeit, vagy nem. Sokkal inkább Tamásnak föl kellett ismernie, hogy az Urat megsebesítették és bement a halálba, és most íme, mégis él. Az Úr testén hordozta a halál jegyeit, és mégis élt. Ez feltámadás.

Ennek kellene megvalósulnia bennünk is. Mindenesetre sok minden van bennünk, ami még nem viseli magán a halál jegyeit, és ezért nem is nevezhető feltámadásnak. Feltámadás csakis az, ami a halál jegyeit hordozza, és mégis él. Tehát nem szabad azt hinnedek, hogy minden rendben van, ha jó beszédképességetek van, ha intelligensek és tehetségesek vagytok. Mindezeket a tulajdonságokat bírhatjuk a halál jegyei nélkül. A feltámadást arról lehet fölismerni, hogy a mi beszédképességünk, okosságunk és tehetségünk a halál jegyeit hordozza. Lehet egy testvér sok tekintetben tehetséges, végezhet jó munkát, és mindezen túl igencsak elevennek tűnhet, ugyanakkor kizárólag önmagában bízik, és meg van győződve arról, hogy semmiféle hibát nem követ el, és hogy mindaz, amit

kezébe vesz, sikerül is. Ez a magatartás bizonyítja, hogy képességei nem viselik magukon a halál jelét. Képességeivel együtt nagy az önbizalma és magabiztossága, de nem hordozza a halál jegyeit. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy az embernek a feltámadásban nincs ereje; lehet ereje, de ebben a erejében láthatóak a halál jegyei. Munkájában nem hagyatkozik önmagára. Sok mindent tehet, de önbizalmát elveszítette, és saját ereje gyöngeséggé lett. Ez feltámadás.

Pál ezt írja a korintusi gyülekezetnek: „És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok...” (1Kor 2,3). Olyan ember szavai ezek, aki valóban ismeri Istent. Milyen nagy tragédia, hogy a hívők között olyan sok az erős és magabiztos ember! Itt ezzel szemben olyan ember áll előttünk, aki azt mondja magáról, hogy a korintusi testvérek között „erőtlenség, félelem és nagy rettegés” között jelent meg. A halál jegyeit hordozta testén.

A feltámadás és a keresztt tehát elválaszthatatlanul össze vannak kötve egymással. A keresztt mindent kiolt. Ami belőlünk való, nem támadhat ismét föl, ha egyszer már átment a kereszten. Az a halálban marad. A feltámadás azt jelenti, hogy valami átment a halálon, és túléli azt. Bár magán hordozza a halál pecsétjét - valami félretétetett, miközben átment a halálon -, de él.

Testvéreim, ha valóban megértettétek, mi a feltámadás, akkor azt is meglátjátok, hogy mi a keresztt. Fölismeritek mint megsemmisítő erőt. Megállapítjátok, hogy sok minden, ami átment a kereszten, megsemmisült. Ha valóban meglátjátok, mi a feltámadás, az teljesen megváltoztat benneteket, mert sok minden le-

hullik rólátok. Csak az támadhat fel, akiben élet van. Élet nélkül nincs ereje a feltámadásnak. Ha pl. egy darab fát felaprítunk és elásunk a földbe, az rövid időn belül elkorhad, és teljesen hasznavehetetlenné válik. De ha levágunk egy ágat egy fáról, és elültetjük a földbe, az egy idő múlva kihajt. Az egyik elkorhad, miközben a másik kihajt. Mindaz, ami halott, végül elenyészik. Csak ami él, az támad fel, miután átment a halálon.

Az Úr feltámadása tehát az Ő életén nyugszik. Mivel élete van önmagában, ami nem halhat meg, ezért nem tarthatta Őt fogva a halál. Ezzel az önmagában halhatatlan étellel győzte le a halált, amikor találkozott vele. Ennek tudatában kell lennünk: ha megtapasztaljuk a keresztet, sok dolognak a halálban kell maradnia; nincs lehetőségük, hogy újra előjöjjenek. Csak az támadhat fel, ami Istenből való. Ha megérinted a keresztet, az leszállít téged. A kereszt azt munkálja, hogy sok mindentől megszabadulsz. Az sok mindent elvesz tőled.

A testvérek gyakran fölteszik a kérdést: honnét tudom, hogy meghaltam? Honnan tudhatom, hogy mit munkált bennem az Úr az Ő halála által? A válasz nagyon egyszerű. Ha az Úr benned munkálkodik, sok mindent elveszítesz. Ha azonban megtéréseidtől kezdve mindmáig ugyanaz maradtál, ami voltál, ugyanolyan gazdag és öntelt vagy, mint azelőtt, akkor ez azt bizonyítja, hogy a kereszt sohasem munkálkodott benned. Ha a kereszt valóban elvégezte benned a maga munkáját, akkor megállapítod, hogy az Úr nagyta- karítást végzett benned, és alapos tisztogatást hajtott végre. Ennek következménye, hogy amit korábban megtehettél, azt többé nem teheted meg, hogy amire korábban képes voltál, arra többé nem vagy képes.

Azelőtt oly magabiztos és bátor voltál, most azonban már nem vagy az, inkább habozó lettél. Ez azt mutatja, hogy az Úr munkálkodott benned. Ha a feltámadás munkálkodik az életedben, akkor szükségképpen sok mindennek ott kell maradnia a sírban - azoknak a dolgoknak ugyanis, amelyek amúgy is halálra vannak szána. Ami Ádámtól való, az semmiképpen nem támadhat fel, ha már egyszer a halálba ment. Egyedül az Úr élete képes átmenni a halálon úgy, hogy onnét ismét előjön, mert ez a feltámadás.

Bizonyos dolgokat, amelyeket elvesztettünk, mert a halálba adtuk azokat, visszaad nekünk az Úr. Erre példa a fa ága: ha levágod a fáról, akkor bizonyos értelemben meghal; de ha újra elülteted, akkor néhány nap múlva újra növekszik. Ez feltámadás. Ha tehát azt mondjuk, hogy a halál bélyegét hordozzuk magunkon, ez nem azt jelenti, hogy képtelenek volnánk beszélni vagy tenni valamit, hanem inkább azt, hogy beszédünkben és cselekedeteinkben többé nem vagyunk oly hirtelenek, függetlenek és magabiztosak, mint azelőtt.

Ha valakit úgy érint meg Isten, hogy élő kapcsolatba kerül a kereszttel, akkor gyöngé lesz, tele félelemmel és rettegéssel. Az ilyen ember nem mer többé ilyeneket mondani: „erre képes vagyok”, „tehetséges vagyok”, „ezt meg tudom tenni”. Továbbra is végzi munkáját, de istenfélő módon. Továbbra is előre megy, de Ábrahám módjára, aki lépésről lépésre ment arra, amerre Isten vezette. Az ilyen emberen láthatóak a halál jegyei; Isten ütötte azokat rajta. Nem olyan érintetlen, mint azelőtt, mert benne látható már a halál jegye. Ez feltámadás.

Isten napjainkban a feltámadásban találkozik az emberrel. Ez a feltámadás azonban magába foglalja a keresztet. Ezért látnunk kell, hogy ami nem ment át a halálon, annak semmiféle kapcsolata nem lehet Istennel. Minden természettől valónak át kell mennie a halálon. Ha nem haltál meg és nem támadtál fel, Isten nem érinthet meg téged a feltámadás oldaláról, vagy nem találkozhat veled. Ezért elengedhetetlen, hogy átmenjünk a halálon és a feltámadáson. Az élet, amelyet kaptunk, a feltámadás élete, és mindannak, amink van, és aminek kapcsolatban kell lennie Istennel, ugyancsak el kell jutnia a feltámadáshoz.

Szellemi téren fennáll a probléma, hogy az ember igen gyakran természeti lényében szolgálja Istent, és csak nagyon ritkán feltámadásban. Sokakban nagy a buzgóság, de nagyon kevesekben van meg a feltámadás buzgósága, azaz olyan buzgóság, amely átment a halálon, és ismét feltámadott. A legtöbbek buzgósága a buzgóság első, természetes fajtájához tartozik. Sok szorgalmasan dolgozó, és nagyon tehetséges testvér van, de tehetségük az első fajtához tartozik, nevezetesen a természettől valóhoz, nem pedig ahhoz, ami átment a halálon. Ha természettől való erőnk által élünk Istennek, akkor ennek semmi köze a feltámadáshoz.

Egyesek kérdezhetik, mi hát akkor a Krisztus teste. Krisztus teste nem más, mint az, amiben megvan Krisztus feltámadásának a bizonyágtétele. Más szavakkal: ami nincs a feltámadásban, annak a legkisebb köze sincs a Krisztus testéhez. Ezért nem viheted a gyülekezetbe saját okosságodat, és én sem vihetem a gyülekezetbe a magam módszereit. A gyülekezet nem a te okosságodnak vagy az én jó módszereimnek a

helye; nem hely olyasmi számára, ami a természeti lényünkéből való. A gyülekezet mindezt kizárja. Csak azt fogadhatja el, ami feltámadásból való. Ha valamiféle természettől való dolog bekerül a gyülekezetbe, az többé nem gyülekezet. Ezért nem létezhet semmi a gyülekezetben, ami nincs a feltámadásban.

Egy másik gyakran fölöttébb kérdés: hogyan élhet akkor egy gyülekezet. Az az egység, amely emberi módszerből fakad, alapvetően értéktelen. Ezt világosan látnunk kell. Ezért kell Isten gyermekeinek fölöttébb megismerniük a keresztet, és a testit és a természeti lényéből valót engedni elintézni, csak akkor lehet a gyülekezet egy. Minden, még a legjobb módszer is hatástalan marad, ha az emberek nem ismerik a keresztet. A gyülekezet egyetlen problémája sem oldható meg emberi ügyesség által, vagy emberi módszerekkel. A gyülekezetben egyszerűen nincs helye semminek, ami testből vagy természetből való. Ha a testit vagy valami természetit beviszünk a gyülekezetbe, akkor az megszűnik gyülekezet lenni. Bár a gyülekezetnek szüksége van egyfelől olyan emberekre, akik odaadóak és hasznosak, másfelől ezeknek olyanoknak kell lenniük, akik a halál jegyeit hordják magukon. Csak ha valakinek a hasznossága ezt a jegyet viseli magán, az jelent feltámadást. Tudatában kell lennünk, hogy az Úr nemcsak önmagában a feltámadás, hanem azt akarja, hogy legyen egy a gyülekezet a feltámadásban is.

Akarunk ilyen tapasztalatot szerezni? Akkor Istenben kell bízunk, hogy Ő munkálkodjék bennünk. Ismerhetünk akármilyen sok tanítást - ha az Úr nem adja meg a döntő csapást, akkor ugyanazok maradunk. Bár olykor elesünk, és ez fájdalmas, de ez a fájdalom csak

néhány napig vagy hónapig tart. De ha Isten egyszer alaposan és mélyen összetört bennünket, akkor ezt a fájdalmat nemcsak néhány napig vagy hónapig érezzük, hanem hordozzuk ezt a sebet egész életünkön át. Egész életünk során bénák leszünk Isten előtt, és viseljük magunkon a kereszt jelét. Még sok évvel azután, hogy Pálnak a damaszkuszi úton látomása volt, tanuságot tett róla: „Ezért... nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt” (Csel 26,19). Ha az Úr irgalmas hozzánk, és egy napon erős ütést mér ránk, akkor az énünk többé nem tud feltámadni. Ez a seb mindvégig megmarad bennünk. A feltámadott Krisztus testén még meg lehet érinteni a szegek és a dárda helyét. Hasonló módon hordoznak maradandó sebet testükön mindazok, akik napjainkban ismerik az Urat, és Őt mint személyes feltámadásukat veszik igénybe. Ez elveszi tőlük a merészséget, hogy önmagukkal dicsekedjenek, önmagukban bízzanak, és hogy azt mondják: „Ezt el tudom végezni”, „erre képes vagyok”. Ha egyszer az Úr vert földhöz bennünket, akkor többé nem tudunk felállni. Bárcsak egyre jobban láthatók lennének rajtunk a kereszt jelei.

Utánzás és saját cselekedeteink értéktelenek, mert mindaz, ami saját cselekedetünk volt, egy napon feladásba merül. De ha egyszer az oltárra helyeztük magunkat és megölettünk, akkor soha többé nem tudunk újra felállni. Ha már egyszer döntő csapást szenvedtél, akkor fölismered, hogy semmire nem vagy képes, és egyáltalán semmi sem vagy, és mindannak, ami tőled telik: vége. A halálnak ez a benned levő jele bizonyítja, hogy ismered a feltámadást. A keresztet ismereni azt jelenti: ismerni a feltámadást. És csak az jelenti

a feltámadást, ami még megmaradt azután, hogy átment a kereszten. Sok-sok minden nem tud soha többé felállni, ha egyszer átment a kereszten; ezek elmúltak - mindörökre elmúltak. Csak ami kiállja a keresztet, az a feltámadás, és annak van szellemi értéke. Sok minden, ami bekerült a sírba, ott marad, mert halott. Más dolgok viszont keresztülmennek a síron, és ismét előjönnek. Akkor már a kereszt jelét viselik magukon, és ez feltámadás.

Kérjük az Urat, hogy Krisztust valóban úgy ismerhesük meg, mint a feltámadásunkat; kérjük Őt, hogy ne csak úgy ismerjük, mint a mi életünket, hanem mint a mi feltámadásunkat is. Bárcsak venné el mindazt, ami saját voltunk. Juttasson el odáig, hogy egyfelől egyre többet kívánjunk magunknak az életből, Ő magából, másfelől vágyakozzunk arra, hogy mindazt elveszítsük, aminek tulajdonképpen nem kellene a mienknek lennie. Milyen gyakran élünk még természetes lényünk szerint, és nem ismerjük sem az Isten általi összetörettetést, sem az Ő fegyelmezését, sem a keresztet! Kérjük azért az Urat, hogy irgalmasan egyre jobban fozson meg mindattól, ami bennünk természeti, és egyre többet jelentsen ki számunkra abból, ami a feltámadás. Bárcsak az élet és a feltámadás ne pusztán tanítás lenne számunkra, hanem valóság. Bárcsak megmutatná az Úr, valahányszor mi magunk kezdeményezünk valamit, hogy abban nincs feltámadás, mert mindaz, amit mi magunktól cselekszünk, az csak természettől való, csak testi. Bárcsak rámutatna az Úr a feltámadás megtapasztalása által testies voltunkra. Ha ezt még nem látjuk, akkor kérjük az Úr irgalmát, hogy adjon kegyelmet ehhez.

III. KRISZTUS AZ ÉLET KENYERE ÉS AZ ÉLET VILÁGOSSÁGA

*„Jézus azt mondta nekik: ,Én vagyok az élet kenyere; aki én-
hozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szom-
jazik meg soha” (Jn 6,35).*

*„Jézus ismét megszólalt és ezt mondta nekik: ,Én vagyok a vi-
lág világossága: aki engem követ, nem jár sötéttségben, hanem
övé lesz az élet világossága” (Jn 8,12)*

Már beszéltünk arról, hogy minden szellemi dolog Krisztus. Isten minden dolog összességéként adta Őt nekünk. Itt szellemi életünk legfontosabb tényéről van szó. Tapasztalatunk vajon pusztá tapasztalat-e, vagy Krisztus? Igazságunk csupán igazság-e, vagy Krisztus? Szentségünk csupán szentség, vagy Krisztus? Megváltásunk csupán megváltás, vagy Krisztus? Gyakran beszélünk az útról, de ezen nem föltétlenül Krisztust magát értjük. És beszélünk az igazságról anélkül, hogy látnánk: az igazság maga Krisztus. Gyakran említjük az életet is, de ezen sem föltétlenül magát Krisztust értjük. Más szavakkal: sok minde-
nünk van, de Krisztustól függetlenül. Isten gyermeke-
inek ebben van az egyik fő nehézségük szellemi ta-

paszталatuk terén. Bár hirdetik, hogy Krisztus mindennek a központja, életükben azonban még sok dolog van Krisztuson kívül, amelyeknek segíteniük kellene őket keresztyén mivoltukban. Milyen fontos, hogy ezen elgondolkodjunk! Isten nem akarja, hogy Krisztus mellett számos, úgynevezett szellemi dolog legyen birtokunkban. Ezt nagyon világosan kell látnunk. Isten munkálkodásában bár sok különböző dolog van, de ha mindezt közelebbről megvizsgáljuk, azt látjuk, hogy mindez maga Krisztus. Nem kapunk Krisztustól független megigazulást, hanem Ő maga a mi megigazulásunk. Nem nyerünk erőt, hogy szentek legyünk, hanem Ő maga a mi szentségünk. Nem kapunk tőle független megváltást, hanem Ő maga a mi megváltásunk. Ő maga az Út, nem nyit számunkra más utat. Ő maga az Igazság, nem kínál számunkra más igazságot, amelyet meg kellene ismernünk. Csak Ő maga az Élet is. Nincs számunkra más, amit életnek nevezhetnénk. Testvéreim, ha Isten útjain járunk, idővel rájövünk, hogy Isten kegyelme tulajdonképpen csupán egyetlen kegyelem, és hogy Isten valamennyi ajándéka voltaképpen csupán egyetlen ajándékból áll: és ez Krisztus. Egyedül Ő a kegyelem és az ajándék is. Istennek legyen hála, hogy napról napra megmutatja, mennyire mindent magában foglal Krisztus. Eleinte azt gondoltuk, hogy az Úr csak Megváltónk. Ma azonban elmondhatjuk, hogy Ő nemcsak Megváltónk, hanem a megváltásunk is. Idegenül hangzik ez számotokra? Pedig ez tény. Mikor üdvösségre jutottunk, hitünk megragadta, hogy az Úr Jézus a Megváltónk. Ma azonban már tudjuk, hogy az Úr Jézus a mi megváltásunk és szabadulásunk is, és az idők során meg-

állapítjuk: Krisztus Isten minden dolgának az összesége.

Ha úgy gondoljuk, hogy különbség van ama dolgok között, amelyeket az Úr Jézus nekünk ajándékoz, és maga az Úr Jézus között, ha tehát elvászott az ajándékot az ajándékozótól, akkor nagy tévedés áldozatai vagyunk. Ez a félreértés nagy károkat okoz szellemi életünkben, mert megakadályoz bennünket abban, hogy megérintsük az élet forrását. Ezért lássuk most közelebbről Krisztust úgy, mint aki minden dolgunk összessége. A János 6,35-ben és a 8,12-ben az Úr Jézus magát az élet kenyérének és az élet világosságának nevezi. Lássuk először, mit jelent az, hogy az Úr az élet kenyere.

Krisztus az élet kenyere

Az Úr Jézus azt mondta: „Én vagyok az élet kenyere.” Olyan embereknek mondta ezt, akik Kapernaumban hozzá jöttek abban a reményben, hogy eledelt ad nekik. Ez indította Őt, hogy azt mondja nekik: „Én vagyok az élet kenyere” - amivel ezt akarta kifejezni: „Én adom nektek a kenyeret, és én magam vagyok a kenyér.” Az, aki az ajándékot adja, egyúttal maga az ajándék. Istennek legyen hála, Krisztus nemcsak az Úr, aki az ajándékot adja, hanem Ő maga Isten ajándéka.

Mit ért a Biblia „eledel”-en? Azt, ami kielégíti az embert; az éhség viszont a Biblia szerint az ember elégedetlenségét jelenti. Az ember ezen elégedetlenségének megszüntetéséhez eledelre van szükség. Az, hogy Isten gyermekeinek van-e erejük a számukra rendelt úton járni, az ő megelégedettségüktől függ. Ha ben-

sőkben megelégtültek vagyunk, akkor van erőnk is. De ha bensőkben üresek vagyunk, mint egy leeresztett autógumi, akkor nem jutunk előre, még ha vonszol is valaki bennünket. Bár nem mondhatjuk, hogy nincs bennünk élet, de hiányzik belőlünk az erő. A megelégedettség az, amely erőt ad nekünk, és képessé tesz a haladásra - ez a kifejezhetetlen megelégedettség erősít meg a haladásra.

Lássuk most, mi Isten gyermekeinek az eledele. Az Úr Jézus azt mondja: „Én vagyok az élet kenyere”. Ő ad az embereknek életet, és Ő is tartja életben őket. Sok keresztyén ember az egy órányi imádságot vagy bibliaolvasást már eledelnek tartja, azt azonban nem tudja, hogy az Úr Jézus maga az eledel. Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy az imádság vagy a bibliaolvasás szükségtelen, de ne feledjük, amit itt az Úr mond: „Én vagyok az élet kenyere.” Ő maga az élet kenyere.

Isten gyermekei gyakran azért nem megelégedettek, mert nem ismerik Krisztust úgy, mint az élet kenyérét. Gyakran találkozunk gyöngé, szellemi tapasztalataikkal nagyon elégedetlen emberekkel. Az az érzésük, hogy ezen vagy azon a helyen nem jutnak tovább. Reggélőtől estig az a gondolat gyötri őket: „Nem megy!” Senkit sem akarunk arra bátorítani, hogy büszke vagy öntelt legyen. Büszkeség és önteltség egészen más, mint annak az embernek az állapota, aki evett és megelégedett. Akit Isten kezelésbe vett, az Őelőtte gyöngeségben és remegésben él. Többé nem büszke, mert érintette az Urat, és jóllakott. Megelégedettség van benne, és ez a megelégedettség az ereje.

Hogyan elégedhetünk meg? Hogyan lakhatunk jól? A megelégedettség Krisztussal van kapcsolatban, és az

élet ügye. Ezt látnunk kell. Krisztus az élet kenyere. Valahányszor megérinted az életét, mindig megelégsz. De ha megsérted az életet, olyan leszel, mint a lapos autógumi. Néhány gyakorlati példával világítjuk meg, hogyan lehet ehhez a megelégedettséghez jutni.

Egyes testvérek azt mondják: „Több mint egy éven át dolgoztam, és egész idő alatt nagy erőfeszítéssel. Egyszer itt voltam, egyszer ott, és mindenütt sok munkám volt. Ezért ma üresnek és gyöngének érzem magamat, és szívesen eltöltenék valahol egy kis csendes időt.” Ha e gondolatokat összevetjük a János 4-gyel, akkor észrevesszük, hogy azok nem helyesek. Amikor Jézus elfáradt az úton, leült Jákób kútjánál. Tanítványai elmentek a városba élelmet vásárolni, ami arra utal, hogy az Úr is éhes volt. Ennél a kútnál az Úr találkozott egy samaritánus asszonnyal. Isten akarata volt, hogy Jézus Krisztus beszélgesse vele, és megmentse, és az Úr megcselekedte Isten akaratát. Amikor a tanítványok visszatértek és kérték az Urat, hogy egyék, Ő azt felelte: „Nekem van eledelem, amit egyem, amiről ti nem tudtok.” A tanítványok azt hitték, hogy valaki hozott neki enni. Az Úr azonban tisztázta előttük a dolgot: „Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az Ő munkáját.”

Ebből az eseményből láthatjuk, hogy minket az elégít ki, ha Isten munkáját végezzük. Az ilyen munka nem tehet éhessé bennünket. Ha bármikor szellemi munkát végzünk, jól fogunk lakni. Mert ha a munka éhessé tesz, és utána úgy érezzük magunkat, mint az autógumi, amelyből kiment a levegő, akkor valami nyilván nincs rendben. Valahányszor munkánkat Isten akarata

szerint cselekedszük, és nem a magunk szándéka szerint, akkor nem érezzük kizsigereltnek magunkat, hanem egyre több erőt nyerünk. Gyakran végeztünk már munkát csak azért, mivel nagy külső szükség állt fenn, és mások is arra unszoltak, az Úr azonban nem készített föl megfelelően rá. És bensőnkben már akkor gyöngének és erőtlennek éreztük magunkat, amikor a munkát ily módon kezdtük el. S amikor ezt a munkát bevégeztük, teljesen ki voltunk merülve. Ennek oka az volt, hogy az Úrral való kapcsolatunk nem volt rendben. Minden olyan munka, amelyet az Úr akaratán kívül végzünk, csak egyre üresebbé tesz bennünket. Ezért kell Isten akaratát cselekednünk, ha megelégedést akarunk aratni.

Tudnunk kell, hogy Krisztus a mi eledelünk. Sem a csöndes óra, sem a bibliaismeret nem eledel önmagában. És semmiféle munka ne tegyen minket belsőleg üressé, úgyhogy ismét szünetre legyen szükségünk, hogy új táplálékot vegyünk magunkhoz. Ne legyen úgy, hogy miután tudásunkat felhasználtuk, ismét új tudásra törekedjünk, hogy azzal táplálkozzunk. A mi táplálékunk egyedül Krisztus. Akár sokat, akár keveset dolgoztál - minden esetben, valahányszor Krisztusért síkra szállsz és érte szólsz, Isten beszédével és erejével kell megtöltve lenned. Ilyen módon nemcsak a hallgatók lagnak jól, hanem az is, aki beszél. Ez az Úr munkája bennünk. Miközben az Úr a maga munkáját végzi bennünk, megérintjük Őt, és így munkánk végeztével nem érezzük üresnek magunkat, hanem sokkal inkább megelégtünk és jóllakottnak. Nagy tévedés, ha úgy gondoljuk, hogy a megelégedettség pihenéstől, sok igehirdetés hallgatásától és csöndes

időtől függ! Akkor van eledelünk, ha engedjük, hogy az Úr úgy munkálkodjék bennünk, ahogyan Ő akarja. Akkor Ő, aki bennünk van, megérinttetni velünk az Ő életét, és így belsőleg kielégítettek leszünk.

Szellemi téren nem az a helyzet, hogy csak munkánk végeztével táplálkozhatunk, inkább akkor táplálkozunk gazdagabban, amikor el vagyunk foglalva. Munka közben eszünk. Ha az Úr akarata szerint cselekszel, akkor annál többet táplálkozol, minél többet dolgozol. A sok munkának egyáltalán nem az lesz a hatása, hogy te gyöngének vagy belsőleg üresnek érzed magadat. Bizonyára sok testvér tudna erről bizonyágot tenni. Lehet pl., hogy ma elmész és beszélgetsz valakivel anélkül, hogy Isten benned munkálkodnék, és az Úr szólt volna benned. Eleinte sok mondanivalód van, de öt vagy tíz perc múlva az a megmagyarázhatatlan érzés támad benned, hogy valami nincsen rendjén. Mivel nem tudod folytatni, megkísérelsz témát változtatni. Végül tovább mész, de belsőleg üresnek érzed magadat. Nem azért, mintha valami helytelen mondtál volna - minden rendben volt, a magatartásod is. Minden erődöt beleadtad, hogy segíts a másoknak, de sajátos módon, minél többet beszélsz, annál jobban növekszik benned az üresség és a levertség. S mikor végre elváltok, az az érzésed, mintha valami nagy bünt követtél volna el. Olykor talán némi külsőleges sikert észlelsz, és erre nyomban meg vagy győződve arról, hogy jó munkát végeztél; de alighogy elmúlt a külső siker fölötti örömed, üresnek és kielégületlennek érzed magadat. Valahányszor önmagadtól teszel valamit, - legyen a külső siker akármilyen nagy - végül kiszipolyozottnak érzed magadat. Testvérek,

éreztek-e már magatokat valaha ilyen kiszipolyozottnak? Ha a munkát nem az Úrtól veszed, hanem önmagad szándékát követed, ha nem remegéssel követed az Urat, utána üresnek érzed magadat, és szellemedben nem marad erő, akármilyen jók is voltak a szándékaid. Minél tovább dolgozol, annál jobban növekszik a kedvetlenséged és a belső üresség érzése. Ha ebben a helyzetben minél jobban dicsérnek mások a sikeredért, annál rosszabbul érzed magadat; minél jobban magasztalnak, mert segítséget kaptak tőled, annál jobban gyűlöled magadat. Mindez azt mutatja, hogy a munkád nem volt eledel, mivel nem elégített meg téged.

Testvérek, aki ismeri ezt az eledelt, az magában az Úrban találta meg a megelégedést. Csak Krisztus az élet kenyere. Csak Krisztus tud minket kielégíteni. Minden elvégzett munkád csak kielégületlenné tesz, hacsak nem érinted meg közben az Urat. És ha megérinted az Urat, akkor szellemben az életet és a valóságot érinted meg. Akkor elmondhatod, akármilyen elfoglalt légy is: „Hálát adok Istennek és dicsérem Őt - mert van mivel táplálkoznom! Az Úr az én eledelem.” Testvérek, látjátok-e, hogy ez egyáltalán nem a külsőségektől függ, nem is attól, hová mégy, sem attól, mit teszel, mit mondasz, vagy mennyi ideig tart a csöndes órád. Egyes-egyedül azon múlik, hogy bensődben megérinted-e az Urat. Ha bármikor megérinted az Urat, megelégedett leszel.

Egyes testvérek közbevetetik: „Engem az Úr nem küldött el prédikálni, vagy velem munkálkodni. Hogyan tapasztalhatok meg így megelégedettséget? A prédikátoroknak és a munkatársaknak van alkalmuk, hogy

szellemileg jóllakjanak, de mit tehetnek a hozzám hasonlóak, akik nem teljes idejükkel szolgálják az Urat, hogy éhen ne maradjanak?" Testvéreim, Istennek hála, nem fogunk éhenhalni. Még ha csupán keveset teszünk is, még ha csak tíz-húsz mondatot váltunk is valakivel, még ha csak tíz-húsz percig beszélünk is vele, megfelelünk az Úr szándékának és megtapasztaljuk ezt a megelégedést - föltéve, hogy cselekedtünk az Úrtól való, és azon nyugszik, amit Ő bennünk munkált. Mivel azt végeztük, amivel megbízott minket az Úr, kielégítést nyertünk, és bensőnkben jóllakunk. Isten érintése által táplálkozunk és leszünk megelégedettek. Ezért testvéreim, nemcsak a munkatársaknak van különleges alkalmuk a táplálkozásra, hanem mindegyikünknek. Naponta lehetőségünk van arra, hogy táplálkozzunk, és naponként elégülhetünk meg. Krisztus az eledelünk. Ha megérintjük az Urat, akkor tápláltatunk is.

Lássunk most egy mélyebbre menő példát. Gyakran cselekszünk olyasmit, ami véleményünk szerint jó és szellemi, de egyáltalán nem az Úrtól való. S az ilyen cselekedet eredményeként csupán ürességet aratunk. Mert ha meg akarunk elégedni, akkor az Urat kell követnünk. Egyik testvérünk egyszer észrevette, hogy egy másik testvér hosszabb idő óta téves úton jár. Többször volt az az érzése, hogy ennek a testvérnek világosan meg kellene mutatnia, hogy ezen az úton nem épül, hanem sokkal inkább a pusztulás felé tart. Mivel azonban finom érzésű keresztyén akart lenni, legjobbnak tartotta, ha azt a bizonyos testvért mosolyogva, néhány kedves szóval inti. Mégis, miközben azzal a testvérral beszélgetett, az volt az érzése, mint

amikor egy vödör feneke kiesik, és az egész tartalma kifolyik belőle. Emberileg nézve semmi rosszat nem mondott, magatartása kedves volt, és egyáltalán nem sértő, emberileg nézve cselekedete elismerésre méltó volt. Ő azonban - ahelyett, hogy kielégülést kapott volna, teljesen üresnek érezte magát. Ez az állapot két-három hónapon át tartott. Tudta, hogy valami nincs rendjén. Ezért az Úrtól kért világosságot, hogy mi lehet ennek az oka. Egy napon így szólt az Úrhoz: „Uram, amit csak akarsz, mindazt megteszem.” Az Úr meghallgatta imádságát, és megmutatta, hogy mit tegyen. Kevéssel azután az a bizonyos testvér újra eljött hozzá, és ezúttal keményen megdorgálta őt. Korábban naphosszat rosszul érezte magát, ha - természetes hajlamai ellenére - valakit ilyen keményen megintett. Sajátos módon azonban ezúttal nem így volt. Minél keményebben intette azt a testvért, annál jobban érintette az Urat. Ezúttal nem kellett bünbánatot tartania azért, hogy valakit keményen megdorgált, inkább dicsérni tudta az Urat, és belsőleg egészen megelégedettnek érezte magát. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy másokat mindenkor meggondolatlanul dorgálhatunk. Így bizonyosan nem cselekednénk helyesen. Mindösze azt akartam ezzel megmutatni, hogy bensőleg kielégít és megerősít, ha az Úrnak az akaratát cselekedjük.

Ez az esemény világossá teszi, hogy mindaz, amit önmagadtól cselekszel, még ha jó is az, sohasem lehet táplálék. Lehet a törekvésed, hogy mindenkire barátos és kedves légy. A tapasztalat mégis azt mutatja, hogy fáradozásod, még ha szelídebb leszel is, csak a külső emberedből fakad, és nem más, mint utánzás.

És ez természetesen nem táplál. De valahányszor, amikor az Úr mozdul meg és munkálkodik benned, és te ennek alapján cselekszel, eledelt kapsz. Ha megérinted az életet, akkor táplálékot kapsz; megérinted az Urat, akkor megelégszel.

Krisztus az élet világossága

Az Úr magát nemcsak az élet kenyerének nevezi, hanem az élet világosságának is. Az eledel jóllakat és megelégit minket, a világosság által pedig látni tudunk. Míg az eledel erőt ad, ha látunk, akkor járni tudunk. Miután Krisztust mint az élet kenyerét szemléljük, most lássuk azt is, mit jelent az, hogy Krisztus az élet világossága.

Először is hangsúlyoznunk kell, hogy az élet világossága nem bibliaismeretet jelent. Természetes, hogy nekünk keresztyéneknek sokat kell olvasnunk a Bibliát, ezt mindenki tudja. De ha a Bibliát úgy olvassuk, mint olyan művet, amely tudást közvetít számunkra, vagy mint valamilyen teológiai tankönyvet, akkor semmi mást nem kapunk belőle, mint tudást. Ezzel csupán bizonyos jártasságot szerzünk a Bibliában, amely lehet igeszerű és helyes, és mégiscsak pusztát jelent.

Az idő tájt, amikor az Úr megszületett Betlehemben, sok pap és írástudó ismerte a Krisztusról szóló próféciákat, de ezzel még nem ismerték magát Krisztust. Ma már van Újszövetségünk is, ennek ellenére ugyanúgy könnyen megtörténhet, hogy az emberek kívülről tudják a Biblia szövegét, de magát Krisztust nem ismerik. Nem mondjuk ezzel azt, hogy nem értékes elfoglaltság a Bibliát olvasni. A Biblia olvasásánál

azonban mindenekelőtt arra kell ügyelnünk, hogy Krisztust ismerjük meg, és ne csak tudást szerezzünk. Akkoriban számos papnak és írástudónak csak holt tudása volt, és nem ismerték az élő Urat. És ma is messzemenően uralkodik az a felfogás, hogy az élet világossága csupán tudás, tanítás, teológia vagy valamilyen hitvallás. A hívők túlon túl könnyelműen állítják azt, hogy világosságot nyertek. Pedig amit ők világosságnak neveznek, az nem föltétlenül az élet világossága. Ezen gyakran csupán egy bizonyos tant, vagy igeversek magyarázatát értik. Legjobb esetben valamivel több bibliaismeretet szereztek. Az élet világossága nem tudás, nem is valamilyen dolog, hanem egyszerűen az Úr maga. Az Úr kifejezetten hangsúlyozza, hogy Ő maga az élet világossága.

Testvéreim, sokak tapasztalata megerősíti, hogy gyakran nem tudjuk szavakkal leírni azt, amit az élet világosságában láttunk. Ez sajátosan arra utal, hogy nem tudjuk szavakba foglalni azt, amit valójában láttunk, de így van. Egyszer egy nőtestvérrel való beszélgetés során megpróbáltunk rájönni, vajon van-e üdvössége? Kérdésünkre azt felelte: „Tudom, hogy van üdvösségem, noha nem tudom megmagyarázni, hogyan történt. Higgyétek el, van üdvösségem; de még ha nem hiszitek is el, akkor is van üdvösségem.” Szavai igazak voltak. Ennek a testvérnek valóban volt üdvössége, anélkül, hogy tapasztalatát szavakban le tudta volna írni. Tudta, de nem volt képes leírni. A világosságot meglátni tehát nem jelenti föltétlenül azt, hogy ezt egy tanban ki tudjuk fejezni. Talán akár két vagy három évig is várni kell, amíg tanítás és ismeret lesz be-

lőle. A világosság az Úr maga. Ha látjuk az Urat, látjuk a világosságot is.

Milyen különbséget jelent az, hogy látjuk a világosságot vagy sem? Előidéző-e valamiféle változást az, ha meglátjuk a világosságot? A különbség óriási. Ha valóban látjuk a világosságot, akkor az énünk, egész lényünk a földre roskad. A világosság nemcsak megvilágítja az embert, hanem a földre veti. Mielőtt Pál találkozott a világossággal, büszke ember volt, aki képtelen lett volna a földre roskadni. Miután azonban megjelent neki a világosság, a földre esett. Vannak emberek, akik megkísérelnek aláztatósak lenni, és teljes erejükből igyekeznek megalázni magukat. Mind szavaikban, mind egész magatartásukban rendkívül aláztatósak mutatkoznak. Az ilyen aláztatóság valóban nagyon megerőltető - még azok számára is, akik csak kívülről szemlélik azt. Olyan ez, mint amikor egy kisgyermek egy nagy szótárt tart a kezében: lehet, hogy a könyv valójában nem is olyan nagyon nehéz, a gyermek azonban mégis alig bírja el. A büszke ember nem egykönnyen tud aláztatós lenni. Büszkeségünk trónusáról leszállni nem olyan egyszerű. De amint az Úr világossága megvilágít bennünket, akkor azonnal a földre roskadunk. Nem tudjuk megmagyarázni, hogyan, de a világosság fénye alatt leroskadunk.

Egy prédikáció önmagában senkit sem vet a földre. Meghallgathatunk akár nyolc vagy tíz prédikációt is, sőt el is tudjuk mondani azokat, és mégis teljesen változatlanok maradunk. Vagy pedig az is megtörténhet, hogy azt a prédikációt, amely másokat mélyen megrendít és földre kényszerít, egyesek csupán vitatémának tekintik, s utána még azt hiszik, hogy szellemileg

gazdagodtak. A prédikációt, a tanítást és az ígét valamiféle dologgá teszik, és ezért ezek halottak. Ez soha, semmikor nem jelent világosságot.

Egyik testvérünk hallott egyszer egy prédikációt a Róma 6. alapján. Nagyon örült neki, mert azt hitte, hogy most megértette a Róma 6-ot. Néhány nappal később azonban nagy veszekedés támadt közte és felesége között. Ilyenek vagyunk mi, emberek! E testvér számára a Róma 6. csak egy dolog volt, pusztá betű. Ez nem világosság. Ha valóban világosságot nyert volna, akkor nem maradt volna az, aki azelőtt volt, hanem sokkal inkább leroskadt volna a világosságban.

A világosságnak hatalma van. El tudja végezni azt, amire egyetlen ember sem képes. Amit se a prédikáció, se a testvérek, se a magad erőfeszítése nem tud elérni, az minden további nélkül lehetséges lesz ennek a világosságnak a fényében. Talán keményeknek tartjuk magunkat, a világosság fényében azonban meglágyulunk. Amikor János látta a világosságot, mint valami halott a földre esett. Ugyanez történt Dániellel. Nincs ember, aki az Úr színe előtt állva tudna maradni. Mindenki, aki az Úr arcát személi, leesik a földre, mint valami halott. Mi nem tudjuk magunkat megölni, de még csak megalázni sem - ez meghaladja képességünket. De ha a világosság fénylik, ez egyszerre lehetségessé válik. Csak az Úrtól jövő világosság tudja rákényszeríteni az embert, hogy e fény alatt leroskadjon.

Az Úr Jézus Krisztus maga a világosság. Csak az Úrral való találkozás által lesz az ember látóvá. A földre esik, és olyan gyöngé lesz, mintha halott volna. Sokan természetük szerint nagyon kemények; az Úr még sohasem törte össze őket. Ha egy ilyen embert próbál-

nánk megváltoztatni, bizonyos, hogy nem járnánk sikerrel. És még ha ez az ember maga fáradozna ezért, az is eredménytelen lenne. Csak ha az Úr világosságával találkozik, és ez megnyitja szemét, akkor törik össze - mégpedig abban a pillanatban. Mindenkinek, aki az Urat látja, elfogy minden ereje. Összetörük, és többé nem képes önmagából élni. Íme, ez a világosság hatása.

Testvérek, ezt a világosságot nem pótolhatjuk semmi mással. Amit általánosságban világosságnak nevezünk, az nem föltétlenül világosság. Sokszor csak egy bizonyos tanítás, úgynevezett igazság van előttünk, amelynek nincs semmiféle szellemi hatása bennünk. Az egyik testvérnek, aki nagyon szerette az Urat, ezt mondta egyszer egy férfi: „Milyen boldog vagyok, hogy a Római levélben megtaláltam a bűnről szóló tanítást.” Amikor testvérünk ezt hallotta, így válaszolt: „Barátom, csak ma találtad meg a bűnről szóló tanítást a Római levélben? Azt hiszem, neked már régen föl kellett volna fedezned magadban a bűn tényét.” Sokan csak a tanítást fedezték fel, de sohasem találkoztak a valóságos ténnyel. Csak a szavak, a tárgyak és a hallottak területén maradnak. Nem nyerték el sem a világosságot, sem az életet. Amijük van, az nem maga Krisztus.

Ha a világosság reánk vetíti fényét, akkor először halálos hatása van. Ne gondoljuk, hogy ez csak azért jött el, hogy minket látóvá tegyen. Nem, ez először megvakít bennünket. Igaz, bizonyos mértékig elmondhatjuk, hogy a világosság látóvá tesz minket, előzőleg azonban megvakít és a földre sújt minket. Mindaz, ami nem sújt földre és nem aláz meg minket,

az nem a világosság. Amikor Pál ezt a világosságot látta, földre esett, és három napon át nem látott semmit. Ahogyan Pál először összezavarodott, és semmit sem látott, amikor korábbi homályos állapotából hirtelen a világosságba jutott, ugyanúgy mi is első találkozásunkkor a világossággal, először megvakulunk és összezavarodunk.

Isten legyen irgalmas mindazokhoz, akik magukat derék és okos embereknek tartják. Ezek sohasem látták a világosságot, és csak tanbeli tudásuk van. De ha egyszer megjelenik számukra az igazi világosság, akkor megvallják: „Ó, Uram, mit is tudok én! Egyáltalán semmit!” Minél nagyobb a kijelentés, annál erősebb utána a vakság, és minél erősebb a világosság, annál inkább vettetik földre az ember. A világosság megaláz és földre rokaszt minket, és csak később tudunk ismét látni. Ha még sohasem estünk földre, sohasem aláztattunk meg, ha még sohasem támadt bennünk az a mély tudat, hogy semmit sem tudunk és semmit sem ismerünk, akkor ez azt bizonyítja, hogy még sohasem találkoztunk a világossággal, és mi, mint eddig, most is sötétségben vagyunk mindmáig. Legyen hozzánk irgalmas az Úr, és az Ő világossága által vegye el tőlünk az önbizalmunkat, hogy többé ne merjük állítani azt, hogy mi derék emberek vagyunk, akik nem vétünk hibákat. Az Ő fényében már nem vagyunk meggyőződve tudásunkról, hanem meg kell vallanunk: „Uram, Te magad vagy a világosság. Most, hogy téged látlak, fölismerem, hogy mindaz, amiket korábban láttam, csak ‚dolgot’ voltak.”

A világosság nem elvont vagy elméleti valami, hanem igencsak konkrét és valóságos. Az Úr maga a világoss-

ság. Ha Ő jár köztünk, akkor a világosság fénylik köztünk. Milyen nagy veszteség, hogy sok keresztyén ember számára annyi minden elvont dolog marad. Noha sok prédikációt végighallgattak már, mégis minden elmélet maradt számukra. Csak néhány elvont tanítást ismernek, és ezért nem kapnak gyakorlati segítséget.

Egyik testvérünk fiatal korában keresztyén iskolába járt. Gyakran járt istentiszteletre, és sok prédikációt hallgatott végig az üdvözülésről, de még sohasem találkozott üdvösséget nyert emberrel, és ennek következtében ő maga sem talált üdvösségre. Egy napon találkozott egy valóban megmentett keresztyén emberrel, aki azon a helyen evangélizált. Amikor testvérünk hallotta ezt a férfit az evangéliumot hirdetni, hitre jutott. Azelőtt csak elvont igehirdetéseket hallott, amelyek nem segítettek hozzá, hogy üdvösségre jusson, azon a napon azonban egy valódi keresztyén emberrel találkozott, és ebben az emberben az egészen konkrét valósággal, amely hitre jutását előidézte.

Egyszer egyik testvérünk elmondta, hogy korábban hogyan tanulmányozta a Bibliát. „Akkoriban gyakran hallottam a testvéreket a megszentelődésről beszélni, és erre föl magam kutattam a Bibliában a megszentelődésre vonatkozó tanításokat. Az Újszövetségben több, mint kétszáz verset találtam, amelyek mind erről szóltak, és valamennyit megtanultam kívülről. De hogy valójában mi is az a megszentelődés, azt ezáltal még nem tudtam. A megszentelődés csupán üres szó volt számomra. Egy napon azonban találkoztam egy idősebb nőtestvérrel, aki valóban megszentelődött ember volt. Azon a napon megnyílt a szemem annak

meglátására, hogy valójában mi is a megszentelődés, mert találkoztam valakivel, aki valóban szent volt. A világosság olyan erős volt, hogy szinte fájt. Nem tudtam menekülni előle. E világosság által, amelyet akkor megtapasztaltam, igen világossá lett számomra, mi a valóságos megszentelődés.”

E tapasztalatokból láthatjuk, hogy a világosság élő, konkrét és hathatós. Ha csak tanítás az, amit továbbadsz, akkor szavad mások számára is csupán tanítás lesz, tehát halott dolog, nem pedig az élet világossága. A világosság bevilágít mások életébe, és azután kiragyo g belőlük. Egyet sohasem felejtünk el: amilyen konkrét volt egykor a világosság az Úr Jézusban, ugyanolyan most bennünk is. Ha a világosság fénylik, annak élő hatása van bennünk, mivel élő személy.

Testvéreim, miért tűnik gyakran úgy, mintha Isten Igéje elvesztette volna erejét, mintha gyöngé és megfoghatatlan lenne? Azért, mert belőle oly sok tanítást, „igazságot” és teóriát csináltunk. Csak az élő Úr tud élő embereket létrehozni. Reméljük, hogy Isten valóban megadja nekünk azt a kegyelmet, hogy egyre jobban fölismerjük: minden dolog halott, és csak az Úr élő. A keresztyénségben még a legjobb és legszellembibb dolgok is - legyenek akár milyen szépek és akár milyen jól hangzóak -, halottak, ha Krisztuson kívül vannak. Az Úrnak kell számunkra mindennek lennie, mert Ő minden dolog valósága. Csak ekkor van élő hatásuk bennünk, s egyúttal azokban, akik tőlünk kapják azokat. Legyen irgalmas hozzánk az Úr, és vessen a földre bennünket. Akkor majd meglátjuk, hogy az az Úr, akit most megismertünk, egészen más, mint az, akit korábban ismertünk.

IV. KRISZTUS ISTEN CÉLJA ÉS ISTEN ÚTJA

„Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét” (Jn 1,29)

„Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki én-hozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha” (Jn 6,35)

„Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony, bizony mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véré, nincsen élet tibennetek” (Jn 6,53)

„Jézus ismét megszólalt és ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” (Jn 8,12)

„Ezért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben” (Jn 8,24)

„Jézus tehát ezt mondta: „Amikor felemelitek az Emberfiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok...” (Jn 8,28)

„Jézus ekkor ezt mondta nekik: „Én vagyok a feltámadás és az élet...” (Jn 11,25)

„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14,6)

„Az Ő munkája az, hogy ti Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette Isten nekünk bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá” (1Kor 1,30)

„...Krisztus, a mi életünk...” (Kol 3,4)

„...Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek...” (1Tim 1,1)

„Világosságom és üdvösségem az Úr, kitől félnék? Életemnek ereje az Úr, kitől rettegnék” (Zsolt 27,1)

Isten célja Krisztus, egyúttal Ő az eszköz és az út is. Isten Krisztus által munkálkodik Krisztus felé. Amit Istenről megtudhatunk, és az Ő céljáról megtapasztalhatunk, azt kiváltképpen az Efézusi és a Kolosséi levélben találjuk meg. Ezért ennek a két levélnek az alapján fogjuk szemlélni Isten szándékát. Mindkét levél egy különleges tényről emel ki. Az Efézusi levél megmutatja nekünk, amit Isten eleve elvégzett magában az idők teljességére nézve, mégpedig azt, hogy minden dolgot egybefoglal Krisztusban mint Főben - mindazt, ami a mennyben és földön van. A Kolosséi levél pedig kijelenti nekünk, hogy Krisztus nemcsak mindenek Feje, hanem Ő minden mindenekben. Továbbá kijelenti nekünk ez a levél Krisztust mint Isten célját és mint a célhoz vezető utat is. Isten célja tehát, hogy Krisztusban mint Főben minden dolgot összefoglaljon. Ennek elérése érdekében kell Krisztusnak mindenné lenni, ugyanakkor mindent betölteni. Ha Krisztus minden mindenekben, következőképpen minden dolog benne van egybefoglalva.

Nem felejtethetjük el, hogy Isten szemében nem létezik számtalan dolog, hanem csak Krisztus. Isten szemében nem léteznek semmiféle dolgok, legyenek azok láthatók vagy láthatatlanok, hanem csak Krisztus. Azok a dolgok, amelyek megtöltik gondolatainkat, Isten számára egyáltalán nem léteznek. Mi talán úgy véljük, hogy a világon sok-sok dolog van. Igen, a mi világi látásmódunk szerint sok ügy és dolog van, Isten látásmódja szerint azonban Krisztus minden. Valójá-

ban nincsenek dolgok, hanem Krisztus minden, és egy napon Ő akar lenni minden mindenkben. Akkor, azon a napon valósul meg Isten örök szándéka.

Nagyon szeretném, ha fölismernétek ezt az egyet: Krisztus mindent össze akar foglalni önmagában. Itt csak azt említem, hogy ez a mű nemcsak a jövőben megy végbe majd, nemcsak akkor, amikor Isten örök szándéka megvalósul, hanem már ma is megkezdődött a gyülekezetben, ahol Krisztus minden mindenkben. Végső soron már csak Krisztust látjuk, soha többé nem a dolgokat - mert azok többé nem léteznek. Isten ma elkezd nekünk megmutatni a gyülekezetben, hogy Krisztus minden dolog összessége. És miközben a gyülekezet ezt fölismeri, elkezd a szellemi világban élni. Mert ha a gyülekezet még mindig dolgokat lát, ez annak a jele, hogy még nem ismerte meg Krisztust. Ezzel egyáltalán nem e világ dolgaira gondolok, hanem sokkal inkább szellemi dolgokra.

Amit a János evangéliuma kijelent: Krisztus Isten egyetlen és mindene

A János evangéliuma a legmélyebb a négy evangélium közül: utoljára keletkezett, sőt, valószínűleg az Újszövetség utolsó könyve. Csak miután már megírták a leveleket és a többi evangéliumot, akkor írta meg János az evangéliumát. Sok mindent, amiről beszámol, nem találunk a többi evangéliumban. János megmutatja nekünk, mit jelent Krisztus Isten számára, és nekünk, embereknek éppen így kell Krisztust megismernünk.

János evangéliumában Isten nem követel egy bárányt, nem adja az élet kenyerét sem, nem mutatja meg az utat, az igazságot vagy az életet. Itt nem arról van szó, hogy az Úrnak van ereje a halottakat feltámasztani, vagy hogy képes az embereknek világosságot adni; őket látóvá tenni, hogy Őt kövessék, és ne maradjanak a sötétségben. Nem - az egész János-evangélium csak egyetlen hatalmas tényt jelent ki nekünk: azt a tényt, hogy mindez maga Jézus. Az Úr azt mondja: „Én vagyok a világ világossága” - s nem azt, hogy Ő ad nekünk világosságot. Azt mondja: „Én vagyok az élet kenyere” - s nem azt, hogy Ő az élet kenyerét adhatja nekünk. Továbbá azt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” - s nem azt, hogy megmutatja az utat, amelyen járunk, vagy megtanít egy bizonyos igazságra, vagy életet ad. Amikor Lázár meghalt, Jézus nem azt mondta Máriának és Mártának, hogy neki hatalma van fivérüket feltámasztani a halálból, hanem kijelentette: „Én vagyok a feltámadás.”

Kérem, ne felejtsetek, hogy mindezek - az élet kenyere, a világosság, az út, az igazság, az élet, a feltámadás és a bárány - önmagukban dolgok csupán. A valóságos keresztyén életben azonban nincsenek dolgok, csak Krisztus van. Ez itt a döntő pont.

Ma föl kell ismernünk Isten színe előtt, hogy tapasztalatainkban nincsenek dolgok, hanem egyedül és kizárólag Krisztus. Az Úr nem adja nekünk sem a világosságot, sem az életet, nem is vezet bizonyos úton, nem is tanít meg az igazság megértésére, hanem Ő maga a mi világosságunk, életünk, utunk és igazságunk. Testvéreim, látjátok a különbséget? Amit bármikor is Krisztus ad, az mindig csak Ő maga.

Amikor egyszer egy csoport előtt ezekről a szellemi tényekről beszéltem, sokan igen csodálkozva néztek rám. Azt mondtam: „Nagyon fontos közölni valóm van számotokra: Krisztus Isten egyetlen és mindene; Istennek nincsenek ‚dolgai‘, hanem csak Krisztusa van. Ezért nekünk sem ad sem világosságot, sem táplálékot, hanem csak Krisztust. Nem ad sem utat, sem életet, hanem kizárólag magát Krisztust. Isten Krisztusa minden dolog összessége, és Krisztuson kívül Istennek nincs mit adnia.”

Amit Pál fölismert: Krisztus a mi reménységünk

Később Pál is ugyanezt fejezte ki. Ő azok közé tartozott, akik jól ismerték az Urat, és ezért néhány különleges tényt tudott feltárni. Timóteushoz írt levelében olvassuk: „Krisztus Jézus a mi reménységünk”. Ezt a verset nagyon szeretem - ti is így vagytok vele? Itt Pál nem azt írja, hogy Jézus Krisztusban van a reménységünk, hanem sokkal inkább azt hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus maga a mi reménységünk. Pál itt nem a mi saját reménységünkre gondol, amit belé vetünk, nem is arra, hogy Krisztus valamiféle reményt kelt bennünk - sokkal inkább Ő maga a mi reménységünk.

Krisztus – a mi életünk

A kolossébelieknek ezt írja Pál: „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik...”. Nem azt írja, hogy „Mikor Krisztus megjelenik”, hanem hangsúlyozza: „Mikor

Krisztus, a mi életünk megjelenik...". Megmutatja, hogy Krisztus a mi életünk. Nem tűnik ki ebből világosan, hogy a keresztyén embernek nincs semmije, csak Krisztus?

Krisztus – a mi bölcsességünk, igazságunk, megszentelődésünk és megváltásunk

Itt különösen ki kell hangsúlyoznunk az 1Korintus 1,30-at: „...ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá.” Isten nem igazsággal ajándékozott meg minket, hanem Krisztussal, aki a mi igazságunk. Nem adott nekünk megszentelődést, hanem Krisztust adta, aki a mi megszentelődésünk. Nem is bölcsességet, hanem Krisztust, aki a mi bölcsességünk. Ezért hangsúlyoztam, hogy Krisztus Isten egyetlen és mindene, és hogy Istennek Krisztuson kívül nincsen semmije.

Krisztus – a mi igazságunk

Tegyük fel, hogy Isten ma azt mondta nekünk: „Az Úr Jézust a ti megigazítótokká akarom tenni”. Nyilván azt felelnétek rá: „Igen, legyen Ő a mi megigazítónk!” Pál azonban itt ezt mutatja nekünk, hogy Isten Krisztust nem a mi megigazítónkká, hanem a mi igazságunkká tette. Nem csodálatos ez? Az Úr a mi megigazulásunk, a mi igazságunk.

Krisztus – a mi megszentelődésünk

A továbbiakban Pál nem azt hangsúlyozza, hogy az Úr Jézus minket megszentel, hanem azt, hogy Ő a mi

megszentelődésünk. Az Úr Jézus nem azért jön, hogy bennünket megszenteljen. Nem, Ő maga a mi megszentelődésünk. Isten Őt tette a mi megszentelődésünké! Megszentelődésünk nem valamiféle ügy, nem is folyamat, nem is magatartás - a mi megszentelődésünk egy személy: Krisztus.

Krisztus – a mi megváltásunk

Pál itt Krisztusról nem mint a mi Megváltónkról beszél, hanem megmutatja nekünk Őt, mint a mi megváltásunkat. Nem hangzik ez szokatlanul? Itt nem azt olvassuk, hogy Isten az Úr Jézust Megváltóvá tette, hanem azt, hogy az Úr Jézus maga a megváltás. Istennek legyen hála! Krisztus nemcsak Megváltóm, hanem megváltásom is. Ő megszentel engem, ugyanakkor Ő az én megszentelődésem; Ő megigazít engem, és ugyanakkor Ő az én igazságom. Ő, Krisztus bölcsé tesz engem, ugyanakkor Ő maga az én bölcsességem.

Amit Dávid fölismert: Krisztus a mi üdvösségünk

Ha most azt hirdetném nektek, hogy az Úr a mi Üdvözítőnk, akkor nyilván helyeselnétek: „Igen, az Úr a mi Üdvözítőnk!” Sajátos módon azonban Dávid ezt mondja a Zsoltár 27,1-ben: „Az Úr az én üdvösségem” (Károli), nem pedig azt, hogy „az én Üdvözítőm”. Mi az Úrra csak úgy tekintünk, mint Üdvözítőre, és Ő valóban az is. Isten azonban megmutatta Dávidnak, hogy az Úr az üdvösség. Így tehát az Úr egyszerre mindkettő: Üdvözítőnk és üdvösségünk. Az üd-

vösség Ő maga. Ha időt szentelsz az Igében való elmélyülésre, fölismered, hogy Krisztus Isten egyetlen és mindene. Ezért Isten nemcsak megigazító, megszentelő és üdvözítő Úr gyanánt adja nekünk Krisztust. A megigazulás, megszentelődés és megváltás csupán dolgok, Isten azonban Krisztust adja, mint mindeme dolgok összességét és teljességét.

Élő keresztyénség csak egy személyt ismer

Talán azt kérdezitek, miért hangsúlyozom ezt annyira. Szeretném nektek megmutatni a különbséget az élő keresztyénség és az olyan keresztyénség között, amely csak magatartáson és cselekedeten alapul. Ez a két út olyan alapvetően különbözik egymástól, és olyan messze vannak egymástól, hogy az szinte fölmerhetetlen. Az egyik út szellemi, a másik nem az; az egyik forrása Isten maga, a másik az emberi értelem-ből fakad. Tehát két egymástól teljesen különböző életmódról van itt szó. Ha Isten Igéjét az Úr színe előtt olvassátok, fölismeritek, hogy abban kizárólag egy személyről van szó, és nem valamilyen dolgokról. Isten Igéjében csak egyetlen személlyel találkozunk, az Úr Jézussal, és e személyen kívül nem létezik ott semmi.

Isten gyermekeinek nagy problémája ma az, hogy keresztyénségük sok kis dologból tevődik össze: te kapsz egy kis kegyelmet, és én kapok egy kis ajándékot. Egyikünkben van egy kis szeretet, a másikunkban türelem, a harmadikunkban alázat - ebből áll az egész keresztyénség. Pedig mindez semmiképpen nem a keresztyénség - az igazi keresztyénség egyedül Krisztus. Nem az, hogy valamiféle ajándékot kapunk

Krisztustól, hanem az, hogy megkapjuk magát Krisztust: ez teszi ki a keresztyéniséget.

Nos, fölismeritek a különbséget? Itt két, egymástól teljesen eltérő életmódról van szó. A keresztyéniség nem abból áll, amit Krisztus nekünk ad, hanem sokkal inkább maga Krisztus az, aki önmagát adja nekünk. És itt van a nehézség. Sokan ugyanis azt gondolják, hogy a keresztyéniség abból áll, amit Krisztus nekünk ajándékozik: amikor még bűnösök voltunk, Krisztus megajándékozott kegyelemmel és irgalmas-sággal, és most, hogy keresztyének vagyunk, ad nekünk türelmet, alázatot, szelídséget és sok más dolgot.

Nincs keresztyéniség Krisztus személyén kívül

Azok a dolgok, amelyeket Krisztustól elvárunk, hogy megajándékozzon velük, Istennél nem léteznek. Nála csak maga Krisztus létezik, akit nekünk ajándékozik. Sem alázatot, sem türelmet, sem szelídséget nem adott nekünk, hanem a teljes Krisztust. Ő maga, az élő Úr, a mi alázatunk, türelmünk és szelídségünk. Ez jelenti az igazi keresztyéniséget.

Ezért sohase felejtsük el, hogy a keresztyén ember életében semmi sem létezik, ami Krisztus személyétől független lenne. Ezért semmilyen dolgot nem kaphatsz e személyen kívül. Ami a keresztyéniséget jelenti, nem más, mint egy személy: Krisztus. Más szavakkal, a mi béketúrásunk nem valamiféle „dolog”, hanem egy személy; a mi megszentelődésünk nem valamilyen tapasztalat, hanem egy személyiséggel bíró Isten-ember; megigazulásunk sem tapasztalat, hanem ugyanez a személy; ugyanúgy a mi megigazulásunk sem valamiféle magatartás, hanem egy személy. Ami-

kor üdvösséget vagy szabadulást kapunk, akkor sem valamiféle dolgot kapunk, mint olyat, hanem egy személyt. Béketűrésünk, alázatunk, szelídségünk és szeretetünk ezek szerint nem dolgok, hanem az Úr maga. Ezt jelenti keresztyénnek lenni. Krisztus már ma is mindent jelent a hívő életében. Ehhez nem kell várnia valamilyen eljövendő napra.

Talán most kérdezhetné valaki, miként jövünk rá, hogy Krisztus legyen a mindenünk? Erre csak azt feltehetem: ha valóban ismeritek az élő keresztyénséget, nem lesz nehéz ezt fölismernetek. Akkor már megállapítottátok, hogy Krisztus nem ad mindent, hanem Ő a minden. És ez két, egymástól teljesen különböző dolog.

Kérdezzük meg még egyszer: miért mond csődöt napjainkban oly könnyen Isten számos gyermeke? Azért szenvednek vereséget, mert Istentől csak ajándékot, azaz sok dolgot várnak, nem Krisztust, akit Isten adott. Ezért csak dolgokat kapnak, és nem személyt. Nem tudom, mennyit ismertünk meg valójában Istentől, de egyet bizonyosan tudok: ennek az egyetlen problémának a megoldása valamennyi probléma megoldását is adja.

Amikor elnyertük az üdvösséget, hallottuk az ígét: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Akkor az volt az érzésünk, hogy szükségünk van az üdvösségre. Ezért így járultunk Istenhez imádságban: „Uram, Te szeretetből odaadtad magadat értem, de add meg nekem az üdvösséget is. Bár Te már az Üdvözítőm vagy - nem adnád meg nekem az üdvösséget is.” De milyen dőre-

ség azt gondolni, hogy az Üdvözítő önmagában nem elégséges nekünk, hanem még ráadásul szükségünk van az üdvösségre is! Pedig sokan így gondolkodnak.

Miféle evangéliumot hirdetünk mi? Egyfelől hirdetjük, hogy Isten nekünk adta az Üdvözítőt, de amikor bűnbánatot tartunk és könyörgünk, akkor arra kérjük Istent, hogy adjon nekünk üdvösséget. Istennek csak egyetlen Fia van, és ez az Ő Fia az üdvösség. Ha tehát megkapod az Üdvözítőt, ugyanakkor megkapod az üdvösséget is. Miért kérsz akkor Őtőle üdvösséget? Csak egy balga ember teheti ezt.

„Én vagyok...”

Nekünk, akik elnyertük az üdvösséget, és ezzel keresztyénné lettünk, Isten Krisztust adta, hogy Ő legyen a mi életünk. Miközben szüntelenül valamilyen dologért, ezer meg ezer különböző dologért ostromoljuk Istent, olyasmikért, amiket fontosnak tartunk, Ő megmutatja nekünk, hogy mindenünk a Krisztus. Ezért jelentette ki nekünk Igéjében az Úr nevét: „Én vagyok”. Ezen a ponton nemcsak a Biblia alapján kell kijelentést kapnunk, hanem sokkal inkább bele kell jutnunk az „Én vagyok” megtapasztalásába.

Eledelt kapni

János evangéliumában kijelenti az Úr: „Én vagyok az élet kenyere.” Mi az eledelt bizonyos dolognak tekintjük, és kenyeret kérünk Istentől. Éhesek vagyunk, és kérjük Őt, adjon eledelt. Csodálatosképpen azonban azok, akik kenyeret kérnek, nem kapnak eledelt, és éhesek maradnak. - Jó néhány éve szolgálom az Urat,

és egész idő alatt még senkivel sem találkoztam, aki eledelt kért az Úrtól, és meg is kapta volna azt. Most tehát felmerül nálatok a kérdés: „Nem mond igazat Isten Igéje? Hát nem megmondta Isten, hogy az éhezők megelégtíti?” Erre János azt felelte volna: „Igen, az éhezők megelégtítenek - de milyen étellel?” Föl kell ismernünk, hogy Isten nem valamiféle eledellel elégít meg minket, hanem Krisztussal. Amikor éhesnek érezzük magunkat, üresek vagyunk, és szükségünk van valamire, imádkozunk, és várjuk az eledelt, mert hisszük, hogy Istennél megvan ez az eledel. Nem tudjuk, hogyan kapjuk meg; csak annyit tudunk, hogy még jobban kell, hogy közelítsünk az Úrhoz, kell még jobban neki hinnünk, még többet kaphatunk tőle, és Őt még jobban élvezhetjük. És mivel annyira hittünk benne, befogadtuk Őt, és bíztunk benne, ezért megelégtülünk, noha a remélt eledelt nem kaptuk meg. A magunk által elképzelt eledelt nem kaptuk meg; mivel azonban az Úrban reménykedtünk, az Úrhoz közeledtünk és az Urat befogadtuk, mégis megelégtítettünk. Az eledel, amelyet Istentől kapunk: Krisztus. Nem olyasvalami, amit eledelnek nevezünk, tehát nem egy dolog, hanem Isten eledele, Krisztus maga. Egy kínai közmondás így szól: Egyet minden helyett. Ez talán nem hangzik valami jól, azonban Isten valóban csak egyet ad minden helyett. Akármit is kérünk Istentől, Ő mindig csak Krisztust adja, egyet minden más helyett. Akármiben látunk is hiányt, valójában Krisztus hiányzik nekünk, nem pedig ez vagy az a dolog.

Krisztus az én igazságom (megigazulásom) és az én megszentelődésem

Mióta fölismertem, hogy az én megigazulásom nem a saját viselkedésemen múlik, hanem az egy személy, mégpedig az Úr Jézus, azóta örvendezek, és dicsérem az Urat ezért minden időben. És mivel maga az Úr Jézus az én megigazulásom, ezért nemcsak megigazulásom, igazságom van, még beszélhetek is ezzel a megigazulással, dicsőíthetem és magasztalhatom Őt. Hogyan hangzik ez a te fülednek? Talán azt kérded magadban: mit jelent magasztalni a megigazulásomat. Igen, én gyakran magasztalom, mert az én megigazulásom maga az Úr Jézus! A megszentelődésem sem az én magatartásom, ezért dicsérem gyakran az én megszentelődésemet. Nem azt mondom, hogy dicsérem a magatartásomat - én gyűlölöm a magatartásomat. A megszentelődésemet azonban dicsőíthetem, mivel ez az én Uram. Látjuk a különbséget? Egyáltalán nem valami dologról van itt szó, hanem egyedül és kizárólag magáról az Úrról.

Isten lerombol és fölépít

Szellemi tapasztalataink során előbb-utóbb megfigyelhetjük: keresztyénné lételünk után egy, két vagy több évvel csodálkozva látjuk, hogy egyre könnyebben vesszítjük el türelmünket, és egyre gyorsabban gerjedünk haragra. Sokan elmondták már nekem, hogy eleinte milyen könnyű volt nekik türelmesnek lenniük, megbocsátaniuk és imádkozniuk. Akárhogy is bántak velük az iskolában, a családban vagy a munkahelyen, alig számított valamit. Ami akkor nem érintette őket,

azzal szemben ma már nem tudnak közömbösek maradni. Bár bizonyos helyzetekben nem veszítik el mindjárt türelmüket, belsőleg azonban még bosszúgondolatokat is forgatnak magukban. Így van ez Isten sok gyermekénél. Számtalan testvérem mondta már el nekem, hogyan veszítették el korábbi alázatukat és türelmüket, hogyan lettek a korábbi szerető magatartásuakból és szelídekből kemények, és a korábbi buzgalmukkal szemben oly hidegek. Ugyan miért?

Testvérek, ne feledjétek, hogy Istennek minden dolgot el kell vennie tőlünk. Hitéletünk kezdetén Istentől szeretetet kértünk, mert fölfedeztük, milyen kevés bennünk a szeretet. És akkor Isten - hogy gyermeki módon fejezzem ki magam - adott nekünk egy adag szeretetet, hogy szeretni tudjunk. Ez a szeretet azonban „dolog” volt csupán. Talán már sokat is kaptunk ebből a dologból; de Isten nem engedi, hogy a szeretet mindig csak dolog maradjon bennünk; sokkal inkább arról van szó, hogy Krisztus munkálkodjék bennünk. Ezért azután ismét el kell vennie azt a „szere- tetet”. Sok embernek nem volt türelme, és mindig sietett, mielőtt az Úrban hitt. Amikor azután türelmet kaptak, akkor az egy ajándék, egy szabadítás, egyszerűen egy dolog lett a számukra. Amíg megmaradt bennük ez a türelem, addig minden rendben is volt. Ez jól mehetett egy vagy két éven át, de a harmadik vagy ötödik évben változás következik be: ezek a dolgok egyszerűen nincsenek már itt.

Számos gyermekében így munkálkodik Isten. Minden dolgot el akar venni, mégpedig nemcsak a világi, hanem a szellemi dolgokat is. Hitre jutásunk előtt számos világi dolog töltötte be azt a helyet bennünk,

amely tulajdonképpen Krisztust illette meg. Hitre jutásunk után pedig ráadásul még szellemi dolgok is töltik be ezt a helyet. Ezért egy napon Istennek meg kellett mutatnia, hogy Krisztus a mi világunk. Isten először elvette a világi dolgokat, most pedig azon van, hogy a szellemi dolgokat is elvegye, például türelmünket, szeretetünket, képességeinket, szelídségünket és alázatunkat is. Mindent el akar venni tőlünk, hogy megmutassa nekünk, ne türelem, hanem egy személy által éljünk. Ezért ezután már nem azért vagyunk türelmesek és alázatosak, mert ehhez erőt kaptunk, hanem azért, mert egy személyt kaptunk.

Minden szellemi dolognak el kell múlnia, általában mindennek, amit dolognak nevezhetünk, el kell múlnia. Ezért Isten naponta azon van, hogy gyermekei életében valamit lerontson, ugyanakkor pedig valamit fölépítsen: lerontja a dolgokat és fölépíti Krisztust. Ez az az út, amelyen Isten a gyermekeivel jár. Kezdetben Isten még adott neked valamilyen ajándékot, például erőt ahhoz, hogy türelmes tudj lenni, és akkor már úgy vélted, hogy a problémád meg van oldva. Azután alázatosságra törekedtél, és ezt a dolgot is megadta neked Isten: erőt adott, hogy alázatos lehess. És ismét azt gondoltad, hogy ez a problémád is végleg megoldódott. De tüstént észrevehető lett egy újabb nehézség az életedben, és erre megint csak megoldást kértél. Ily módon nap mint nap arra törekszel, hogy ezt vagy azt a problémádat megoldjad, abban a reménységben, hogy egyszer majd valamennyi problémád megoldódik. Testvéreim, bár venne el Isten tőletek minden dolgot, hogy csupán egyetlen személyt adjon. És ez a személy lesz azután az alázatotok, a türelmetek, a

szelídségetek és szeretetetek. Mindez Krisztus. Ezt jelenti a keresztyénség. Isten szüntelenül fölépít, mindaddig, amíg elmondhatjuk: Krisztus a minden. Egy napon majd az egész világmindenségnek meg kell vallania, hogy Krisztus a minden. Ma azonban Isten azon munkálkodik, hogy te és én itt most fölismerjük az életünkben Krisztust, mint a mi mindenünket.

Engedjétek meg, hogy valamit magamról szóljak. Mi mindnyájan bizonyos felelősséggel tartozunk mások szellemi életéért. Olykor megintettem egy testvért, mert az volt az érzésem, hogy nem egészen helyesen cselekszik, és elébe tártam: „Testvér, hiányzik belőled a szeretet. Jobban kell szeretned testvéreidet.” Így intettem őt abban a tudatban, hogy minden rendben lenne, ha szeretné a másikat. Tegyük fel, hogy az a testvér komolyan vette a szavamat, és aszerint cselekedett - hát nem kellene ezért jó testvérnek tartanunk, és örülni annak, hogy intésünk gyümölcsöző volt? Pedig amit az a testvér kapott, az szeretet volt, és nem Krisztus. Ez a szeretet csupán dolog volt, külső magatartás, nem pedig a személy. Az ilyen keresztyénség csak magatartáson alapul, mert itt mindent az ember cselekszik. Szeretne másokat szeretni, ezért kéri Istent, reménykedik Istenben, imádkozik, hisz, és meg is kapja ezt a dolgot, úgyhogy végül is sikerül neki másokat szeretnie. De ez a szeretet benne csak dolog, magatartás. Ha ellenben a szeretet maga Krisztus, akkor egészen másként viselkedik. Akkor Krisztus az, aki szeret, nem pedig én. Akkor ez az élet törvénye, s többé nem a saját akaratomból származó magatartás. Milyen más is az ilyen keresztyénség!

Láttuk ezt? Te nem viseled szíveden azt, hogy segíts testvéreidnek előrehaladni Istennel? Milyen szomorú, ha az emberek mindig csak a keresztyénség dolgaival foglalkoznak, és ugyanakkor nem ismerik meg Krisztust magát, nem látják, hogy Ő Isten mindene!

További fölismerés

Mit jelent most már Krisztust megismerni? Azt jelenti, Őt minden dologban megismerni, és ez ismét csak azt jelenti, Krisztust mindenben és mint a mi mindenünket megismerni. Vannak, akik már ismerik Krisztust, mint az ő türelmüket, mások ismerik Őt, mint a szeretetüket, és ismét mások ismerik Őt, mint az ő alázatukat - így ismerhetjük meg fokozatosan Krisztust. Krisztus ilyen megismerése alapvető változást idéz elő életedben, míg végül tanúságot tehetsz arról, hogy az életedben immár nincsenek dolgok. Nyilván vannak köztünk már olyanok, akik ezt kijelenthetik, és ők értik, miről beszélünk, mert az ő világukban, szellemi világukban már nem létezik semmilyen dolog, hanem csak Krisztus. Így pl. nem létezik számukra megszentelődés, csak Krisztus. Ez nem jelenti azt, hogy megszentelődés nélkül élnek, sokkal inkább azt, hogy most már Krisztus az ő megszentelődésük. Fölismerték, hogy Krisztus a minden. Ez a fölismerés megoldást jelent minden problémára. Attól a pillanattól kezdve, amikor ezt meglátod, megszabadulsz a külsőséges dolgoktól. Nem arról van szó, hogy mennyit imádkozol e tekintetben, mennyire alázod meg magadat vagy mennyire intesz, hanem egyedül arról, hogy megismerted-e Krisztust vagy sem.

Minden munkatársnak erre az egyre kellene ügyelnie, és nem kellene oly nagy jelentőséget tulajdonítani az intésnek és a bátorításnak. Az intés által ugyanis csak azt éred el, hogy akit intesz, maga is aktív lesz. ha azonban Isten nyitja meg a szemét, akkor fölismeri Krisztust, és csak ennek van értéke. Még ha százszor beszélünk is erről a tényről, mindez hatástalan maradhat. Istennek kell megnyitnia szemünket annak meglátására, hogy csak Krisztus hiányzik nekünk. Noha sokan megismerik az Urat, mint olyat, aki megigazítja őket, mégis félnek Istentől, mivel nem tudják, hogy maga Krisztus az ő megigazulásuk. Mások fölismerik, hogy az Úr az, aki megszenteli őket, Isten előtt mégis úgy érzik, hogy fogyatékos a megszentelődésük. És mivel látják, hogy szükség van a megszentelődésre, és úgy vélik, ez az, amit az Úr akar, kérik az Urat, adjon nekik erőt a megszentelődéshez. De hamarosan meg kell állapítaniuk, hogy ez az út nem vezet eredményhez, hogy ők magukat nem tudják megszentelni. Ezért kell Istennek megnyitnia szemüket, és világságot adnia arra nézve, hogy Krisztus az ő megszentelődésük, és nem szükséges önmagukat megszentelni. Nem ad Isten erőt sem nekik ahhoz, hogy szentek legyenek, hanem sokkal inkább Ő maga lesz bennük az ő megszentelődésük. Minden probléma megoldódik azáltal, hogy Krisztus jelent mindent. Az erőt újra elveszíthetem, de Krisztust nem veszíthetem el. Megszentelődésünk nem azon alapul, hogy mit cselekszünk mi, hanem egyedül azon, hogy ki Krisztus bennünk. Ha fölismerjük önmagunkban Krisztust, akkor minden problémánk meg van oldva. Krisztus a minden - más mondanivalóm nincs. Számos keresztyén ember problémája az, hogy ismerik ugyan Krisztust

mint Urukat, de nem ismerik Őt mint minden dolog valóságát. Fölismerjük ugyan Őt abban, amit tesz, de még nem ismertük föl azt, ami Ő maga. Ismerhetjük ugyan Őt mint üdvözítőt, megszentelőt és mint megigazítót is, Isten azonban azt akarja, hogy ismerjük Őt mint az üdvösséget, a megszentelődést és a megigazulást. Ezért kérdem tőletek, hogy csak mint üdvözítőket ismeritek-e az Urat, vagy úgy is, mint üdvösségeket? Csak úgy ismeritek, mint megváltót, vagy úgy is, mint a megváltást? Csak mint szabadítótokat, vagy mint szabadításotokat? Mint aki megszentel benneteket, vagy mint a ti megszentelődéseiteket is? Az Úr Jézus számotokra csak a megigazító, vagy a megigazulástok is? Ha abban ismeritek fel Őt, amit tesz, az a megismerésnek csak a kezdete, de Őt magát megismerni abban, ami Ő, tudniillik úgy, mint minden dolog valóságát és összességét, az további és mélyebb megismerést jelent.

Napjainkban az a probléma, hogy Isten gyermekei túl sokat bibelődnek dolgokkal. Pedig csak akkor jön rendbe minden, ha egy napon úgy ismeritek meg az Urat, mint az „Én vagyok”-ot, ha látjátok, hogy minden dolog valósága egy személy. Akkor már ma elértek a célt, Isten örök célját.

Amíg megszentelődésed, megváltásod, újonnan születésed, képességed, kegyelmed és ajándékaid dolgok csupán, addig - jóllehet keresztyén vagy - a normális keresztyén életnek csak a peremén élsz. De ha egyszer fölismerted, hogy az Úr minden, akkor megismerted magát Istent, és részesülsz örök szándékának beteljesülésében. Ettől a pillanattól kezdve számodra már nincsenek dolgok, hanem már csak Ő.

Ezért hangsúlyoztam már kezdetben, hogy Isten számos gyermeke csak halott dolgokkal foglalkozik. Ha azonban fölismerik ezt, akkor a dolgok számukra egy személlyé, vagyis magává Krisztussá változnak. Újjonnan születésem pl. nem valamilyen dolog, hanem egy személy. Az én Krisztusom nem dolog, hanem személy! Mindannak, amim csak van, személyi jellege van, mivel az maga az Úr. - Egy napon az Úr elvitt odáig, hogy Őt felismertük, s most tovább vezet bennünket mindaddig, amíg meg nem ismerjük Őt mint mindenünket. Ezen a módon megszabadulunk a szellemi dolgoktól. És ha ez megtörténik, akkor valóban tanúságot tehetünk arról, hogy az Úr minden mindenkben, nemcsak úgy általában, hanem valóságosan tulajdon életünkben. És ha azután türelmes vagyok, nem én vagyok az, hanem Ő énbennem. Ha szeretek, ezt nem azért teszem, mert megtaláltam egy módszert, nem is azért, mert a szeretet ereje van bennem, hanem azért, mert egy személy szeret bennem. Ha meg tudok bocsátani, nem azért, mert nagylelkű vagyok, nem is azért, mert arra törekszem, vagy arra képes vagyok, hanem azért, mert van bennem egy személy, aki szüntelenül megbocsát. Ő az én megbocsátásom. És ha alázatos vagyok, nem azért van ez, mert úgy látom, hogy büszke vagyok, és ezért meg kell alázkodnom. Nem úgy leszek alázatos, hogy elnyomom magamban a büszkeséget, és elhatározom, hogy alázatos leszek, hanem azért vagyok alázatos, mivel egy személy alázatos bennem. Ő az én alázatosságom, és ezért vagyok alázatos. Ez az élet törvénye. És az élet törvénye nem más, mint az a tény, hogy Ő mindennemmé, az életemmé lett.

Testvéreim, kérjük ezért az Urat, hogy valóban nyissa meg szemünket, és fölismerjük: minden dolognak előbb vagy utóbb el kell múlnia; ami megmarad, az csupán Krisztus. Ezért már ma egyedül csak Ő létezzék számunkra.

V. KRISZTUS – CSAK KRISZTUS

„Jézus tehát azt mondta: „Amikor felemelitek az Emberfiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok...” (Jn 8,28)

„...Krisztus a mi életünk...” (Kol 3,4)

„Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, Ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben Ő legyen az első. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindenit, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által” (Kol 1,16-20).

Emberi elképzelések és kívánságok

Az az ajándék, amelyet Istentől kaptunk: Krisztus. Isten gyermekeinek azonban különböző ismereteik vannak az Úrral mint ajándékkal kapcsolatban. Egyesek úgy ismerik Őt, mint az egyetlen ajándékot; mások viszont elismerik ugyan Őt, mint ajándékot, de csak úgy fogadják, mint első ajándékukat, ami azt jelenti, hogy rajta kívül még sok más ajándék is van, egy második, harmadik, negyedik, el egészen az ezredikig.

Sokan hitre jutnak, elfogadják Jézust, és üdvözülnek, de utána - annak ellenére, hogy üdvösségük van - számos fogyatékoságot és hibát fedeznek föl magukban. Egyesek pl. megállapítják, hogy nagyon hamar elveszítik türelmüket, mások pedig, hogy éppoly büszkék, mint azelőtt voltak; vannak, akik azt tapasztalják, hogy továbbra is erőtlenek és bátortalanok. Istennek sok gyermeke hitre jutása után várja Isten minden lehetséges ajándékát. Ezeket kérik, ezekért imádkoznak és ebben hisznek, és végül meg is kapják azokat, de ezzel az Urat a számos ajándék egyikévé tették. Noha az Úr az első, de nem az egyetlen ajándékuk.

Hát nem különös, hogy csak akkor fedezünk fel magunkban oly sok fogyatékoságot, amikor az Urat követni akarjuk? Azt gondoljuk: végül is most, már keresztyén vagyok, tehát nem szabad ilyennek lennem! - Tudatára ébredünk annak, hogy keresztyén mivoltunkból még valami hiányzik, és hogy ezt a hiányt meg kell szüntetni. Minden eszközzel megkíséreljük tehát elégtelenségeinket leküzdeni. Imádságban Istenhez járulunk, könyörgünk, hiszünk, kérünk, és végül meg is kapjuk, ami hiányzott. S miután a szükségünk megszűnt, nagyon örülünk annak, hogy Istentől ajándékot kaptunk. Az ilyen tapasztalat nyomán Isten számos gyermeke véli, hogy Isten ajándéka és kegyelme csak arra való, hogy az ő hiányosságait megszüntesse. Mert - kérdik maguktól - ugyan mi egyébre való lenne Isten ajándéka és kegyelme? Ha valakinek a Bibliájából egy lap hiányzik, csak azt a lapot kell pótolni, s akkor minden rendben lesz. Ugyanilyen értelemben kérjük Istent, hogy kegyelméből töltsse be szükségünket. Más szavakkal elképzelésünk ez: csak egy kis

részlet, egy bizonyos pont hiányzik nekem, és ha ezt megkapom, akkor már semmi nem hiányzik belőlem. Az egyikünkől öt dolog hiányzik, a másiktól tíz dolog, és ha ez a hiány rendezve van, akkor - gondolják - megelégedettek lehetnek. Megeshet, hogy már elegendő bennük a szeretet, de jó lenne azt alázat, türelem vagy valami más dolog által teljesebbé tenni. Ez az emberi elképzelés. Ezért imádkoznak sokan csak úgy, hogy Isten adja meg nekik ezt, meg azt. Úgy vélik, ha Isten ezt vagy azt a szükségüket kipótolja, akkor tökéletesek lesznek.

Mindig csak dolgokra tekintünk. Hiányzik pl. belőlünk a türelem - de hát mi is az elképzelésünk a türelemről? Ahelyett, hogy a mennyei mértékhez igazodnánk, emberekre tekintünk, és magunkat velük hasonlítjuk össze: ők türelmesek, alázatosak, szelídek, mi pedig ennek pontosan az ellenkezője vagyunk. Ó, bár csak mi is ilyen alázatosak és szelídek lennénk, akkor minden rendben lenne! Legelső imádságom az volt, hogy Isten adjon nekem ugyanolyan Bibliát, mint amilyent egy bizonyos testvérnél láttam. Az ilyen imádság mutatja, milyen gyakran csak azért tudunk imádkozni, amit másoknál láttunk, s ugyanakkor képtelenek vagyunk a mennyből olyasmit kérni, amit még nem láttunk. Ezért kérünk olyan türelmet vagy alázatot, amilyent másoknál láttunk. Szilárd elképzelésünk van azzal kapcsolatban, hogy milyennek kell lennie a türelemnek és az alázatnak.

Szeretnék nektek egy kérdést föltenni: tegyük fel, hogy Isten - közvetlenül hitre jutástok után - megajándékozott volna egy bizonyos testvérnél látott türelemmel, nem lettetek volna-e boldogok? Bizonyára

maradéktalanul azok lennénk, mert a magunk szemében akkor tökéletesnek tűnnénk fel, megszabadultan a türelem hiányától.

Számodra a türelem csak egy dolog, amely másokban megvan, és amelyet te - mivel láttad más testvéreknél - szintén szeretnéd, ha meg lenne benned. Talán egészen odáig megyünk el, hogy gyűlöljük magunkat, és azt hisszük, valamilyen rossz hajlammal születtünk, mivel oly gyakran elveszítjük türelmünket. Szeretnénk olyan jók lenni, mint ez vagy az a testvér, akiben megvan éppen ez a belőlünk hiányzó tulajdonság. Isten számos gyermeke kíván magának türelmességet, de úgy tekinti azt, mint valami dolgot, amely hiányzik belőle, de amire sürgős szüksége van. Úgy látja, hogy a menny és a föld teli van vele, csak benne magában nincs. Csak erre az egy dologra volna szüksége - erre a türelemre!

És ebben van az alapvető különbség az igazi és a hamis keresztyénség között. Isten népében sokan keresnek olyan dolgokat, amelyeket másokban látnak, de amelyek - úgy tűnik - náluk hiányzanak. Ennek következtében kérik Istent, gondoskodjék számukra erről vagy arról a dologról. Ha azután Isten végül meghallgatja imádságukat, és teljesíti kívánságukat, akkor meg vannak elégedve, és köszönetet mondanak Őnek.

Szellemi területen csak Krisztus létezik

Sajnos, számos keresztyén ember nem ismerte föl, hogy a szellemi világban nem bizonyos dolgokról van szó, mint pl. türelemről, alázatról, szentségről, világgosságról stb., hanem egyedül és kizárólag Krisztus-

ról. Ahhoz azonban, hogy ezt fölismerjük, Istennek alapvető munkát kell végeznie bennünk. Szeretném ezt egyszer kifejezni - kérem, ne értsenek félre: Legkevesebb kétszer kell megtérnünk. Első megtérésünkkor fölismertük, hogy nem a jó cselekedeteink alapján nyertük el az üdvösséget, hanem csakis Jézus Krisztus által. Egy további megtérés által azonban föl kell ismernünk, hogy egyedül is kizárólag Krisztusra van szükségünk, s nem pedig egy sereg jó dologra. Amikor megtértünk az Úrhoz, számos bűnös dolgot - mint amilyen a büszkeség, irigység, hiúság stb. - vallottunk meg és tettünk le. Ma azonban sok jó és szellemi dolgot is, mint amilyenek a türelem, az alázat és a magunk-csinálta szentség, el kell hagynunk. Mert csak akkor ismerjük föl, hogy Krisztus a mi életünk és mindenünk. - Mindez szöges ellentétben áll a mai keresztyéniséggel.

Engedjétek meg, hogy valamit egészen nyíltan megmondjak. Sok testvér szokott meglátogatni, hogy közösségben legyünk és kérdéseket tegyenek fel. Ezek jobbak, mint sokan mások, mégis attól tartok, hogy még hosszú idő után is ugyanazok maradnak, mert a jobb mivoltuk csupa jó dologból áll. Valóban kitűnnek türelmük, alázatuk, gondos munkájuk által. Jó emberek, akikben van szeretet, akik mindenkor készségesen segítenek másokon stb. stb. Emberi mérték szerint aligha lehetne náluk jobb keresztyéneket találni, és mégis meg kell mondanom nektek, hogy mindezek a jó tulajdonságok számos esetben dolgok csupán. Isten előtt és a szellemi területen nem dolgokról van szó, hanem egyedül és kizárólag az Úr Jézus Krisztusról - nem arról, hogy te mi vagy, mire vagy

képes, vagy hogy mid van, hanem csakis Krisztusról. Csak ha maga Krisztus benned ez vagy az a dolog, van annak szellemi értéke. Isten semmi mást nem akar adni neked, csak egyedül Krisztust.

Krisztust érinteni azt jelenti, az életet érinteni

Talán segítek velem, ha most egy személyes megta-
pasztalást mondok el nektek. Nemrég egyik testvé-
rünknek nehézségei támadtak a családjában. Ilyen
esetben nem magától értetődő kötelességem, hogy
meglátogassam őt? Talán tudok neki segíteni a prob-
lémájában, ha közlöm velük személyes véleménye-
met. Ha nem akarsz igazi keresztyén lenni, akkor nem
kell törődnöd másokkal. Ha azonban jó keresztyén
akarsz lenni, akkor szeretetet kell tanúsítanod mások
íránt, ugye? Útban a testvérem lakása felé, sajátos
tapasztalatra tettem szert: minél közelebb értem a há-
zához, annál hidegebbet éreztem magamban, míg vég-
gül eltűnt belőlem minden kedvem és örömem. Ekkor
döböntem rá, hogy ismét csak önmagamtól akartam
valamit cselekedni. Bár segíteni akartam egy testvére-
men, abban a pillanatban azonban, amikor a szándé-
komat véghez akartam vinni, a halált érintettem meg.
Cselekedetem nem volt sem rossz, sem hamis, csak
éppen nem Krisztus volt, önmagamból fakadt. Követ-
kezésképpen hideget és halált éreztem magamban.
Éppen azon voltam, hogy valami jót cselekedjem, de
közben nem érintettem semmilyen életet. Igaz, a sze-
retet munkája lett volna, de Krisztus nem volt benne.
Pusztán azt tudom megállapítani, hogy kedves és jó
voltam. Amit ezzel mondani akarok, az a következő:
valahányszor Krisztussal munkálkods cselekedetek

helyett, akkor az életet érinted meg; amint azonban pusztán cselekedetekkel munkálkodszt, akkor a halált érinted meg. Ha önmagad végzed a cselekedetet, akkor bizonyos, hogy halált aratsz.

A keresztyénség egyedül Krisztusból áll. A keresztyén élet Krisztus maga, és nem ezernyi jó dologból tevődik össze. Akármennyi türelmet, alázatot és sok más e világi dolgot halmozhatsz fel, ezzel még egyáltalán nem vagy jó keresztyén. Ekkor ugyan egy sereg jó dolgot látnának meg benned, de nem Krisztust.

Még néhány évvel ezelőtt munkatársaim kinevettek, mert soha nem akartam „elveszíteni az arcomat”. Meg akartam őrizni arcomat, és a másokét is, senkit sem akartam megszegyeníteni, és nem bírtam elviselni, ha valaki sértődötten távozott tőlem. Ha valakiben kellemtelen érzés támadt, akkor bennem is - még hamarabb, mint benne. Ezért minden erőmmel igyekeztem szelíd lenni. Mégis gyakran, valahányszor egyik-másik testvérrel így igyekeztem bánni, a halált éreztem és érintettem magamban, és az élet mintha elszállt volna belőlem. Miért? Mert ez az én szelídségem csupán egy dolog volt, amelyet magamtól igyekeztem megvalósítani, ahelyett, hogy kiéltem volna Krisztust, mint az én szelídségemet. Így a halált érintettem meg, gyöngébbnek és egyre szárazabbnak éreztem magam, míg végül belsőleg teljesen kiegész voltam.

Az alapelv a következő: Ha Isten előtt csak dolgokkal foglalkozunk, azonnal a halált érintjük, mivel csak dolgokkal, és nem Krisztussal foglalkozunk. De ha Krisztust érintjük, akkor az életet is érintjük, mivel Krisztus az élet.

Csak az élet fája eleven

Szolgálatunk során gyakran vádol bennünkben az Úr. Alapvetően jó és helyes az Urat szolgálni, és nem ritkán még szenvednünk, valamint erőt és anyagi javakat kell áldoznunk érte. Mégis, a szolgálatunkban gyakran nem az életet érintjük, hanem egyre inkább belejutunk a halálba. Miközben végezzük munkálkodásunkat, valami elszárad bennünk, és úgy érezzük, hogy az egész dolog nincs rendjén. Hol hibáztuk el? Miközben az Urat szolgálod, érte dolgozol és tervezel, valami elszárad benned. Belső rendreutasítást tapasztalsz. Ez a rendreutasítás egy-egy jó cselekedet után még erősebb lehet, mint egy bűn után. Sokan azt gondolják, hogy az Úr csak akkor utasít rendre minket, ha vétkezünk. A bennünk lakó Úr gyakran olyankor is vádol minket, ha jót cselekszünk. Miért? Isten alapelve szerint nem a jóról vagy a gonoszról van szó, hanem az életről. Egyszerűen nem elég csupán különbséget tenni jó és gonosz között. Azon a napon, amelyen valaki a jó és rossz tudásának fájáról eszik, meg kell halnia. Csak az élet fája ad életet.

Kétféle keresztyén élet

Isten gyermekeinél kétféle keresztyén életet találunk: az egyik csupán dolgokból tevődik össze, míg a másik tele van Krisztussal. A kettő külsőleg nagyon hasonlónak látszik, úgyhogy alig tudunk különbséget tenni köztük. Mindkettő alázatról, szelídségről, szeretetről beszél, és arról, hogy meg kell bocsátanunk másoknak. Külsőleg majdnem azonosnak látszanak, és

mégis óriási különbség van köztük: az egyiknek csak dolgai vannak, a másiknak csak Krisztusa.

A Krisztussal teli életnek szüksége van a keresztre

Hadd mondjak valamit nektek: ha életek csupán dolgokból áll, akkor nincs szükségetek a keresztre. Ha azonban életek Krisztus, akkor szükségetek van a keresztre. A kereszt nemcsak a bűn korlátozására szolgál, hanem korlátozza az aktivitásunkat is, úgyhogy nem cselekedhetünk akaratunk szerint. Isten gyermekeinek számos problémája abból az elképzelésből ered, hogy ha jót cselekszünk, azzal minden teljesen rendben van. Még nem ismerték föl, hogy a jó cselekedetük csupán egy dolog, Isten szemében azonban egyedül Krisztusról van szó. Csak Krisztus a jó, csak Krisztus az élet. Ha Krisztus passzív, mi nem lehetünk aktívak. Mi olyan gyorsan találunk néhány vigasztaló szót: ha azonban Krisztus nem akar szólni, mi ne merészeljük kinyitni a szánkat. Ha mégis beszélünk, a halált érintjük, valami elszárad bennünk és elgyöngülünk. Számos helyzetben oly szívesen segítünk valakin, és szívesen vesszük, ha mások is látják, milyen jók vagyunk; közben azonban valami elhal bennünk.

Ezen a ponton van szükségünk a keresztre. Amíg önmagunktól cselekszük a jót, addig nincs szükségünk a keresztre; de ha a bennünk levő Úr által élünk, és ha neki kell bennünk mindennek lennie mindenekben, akkor szükségünk van a keresztre. És akkor ha az Úr nem tesz semmit, akkor mi sem teszünk semmit. Gyakran kell kérnünk az Urat, hogy szabadítson meg

bennünket a jó cselekedeteinktől éppúgy, ahogyan a bűneinktől megszabadít. Gyakran egyszerűbb a bűntől megszabadulni, mert a bűn már megítéltetett, mint természeti énunktől, mivel sokan még nem ismerték föl, hogy Isten a mi természeti énünket is megítélte és elvetette.

Krisztus a mi gyógyulásunk

Tegyük csak föl egyszer magunknak a kérdést, mit jelent, hogy Krisztus számunkra minden dolog összessége. Vegyük pl. a testünket. Mit teszünk, ha nem vagyunk egészségesek? Sok beteg kéri Istent, hogy gyógyítsa meg. Ilyenkor a hitnek három fajtáját látjuk. Egyesek Istenben csak az orvosukat látják, mások úgy hisznek Istenben, mint aki gyógyulást is tud adni, azaz meg tudja őket gyógyítani. Harmadszorra pedig vannak olyanok, akik hisznek abban, hogy maga Isten az ő gyógyulásuk.

Mit kíván magának az, aki beteg és szenved? Reméli, hogy Isten eljön hozzá, mint orvosa, miközben így szól magában: „Hiszen Isten él; eljön hozzám, mint orvos, megérint erejével, és meggyógyítja testemet. És miközben meggyógyít, megmutatja, mire képes.” Ha Isten így cselekednék, éppoly távol maradna tőle, mint a földi orvos. - Nem tudom, valójában megértették-e ezt. Ez a szó rendkívül fontos. Sokan reménykednek Istenben, mint orvosban, Isten azonban akkor éppen olyan messze van tőlük, mint a földi orvosok a pácienseiktől.

Mások, akik talán már tovább jutottak, remélik, hogy Isten gyógyulást és egészséget ad nekik. Egyeseket közülük Isten valóban meggyógyít egy napon. Ezzel

szemben sokan mások imádkoznak és könyörögnek abban az állandó reménységben, hogy gyógyulást nyernek, de ennek ellenére betegek maradnak. Mi lehet ennek az oka?

Sokan vannak ma köztünk, akiknek az egészsége meg van támadva. E testvérek nagy része csak úgy tekint Istenre, mint orvosára, vagy csupán gyógyulást szeretne, mint ajándékot kapni tőle. Isten számára azonban mindkettő túlságosan külsőleges. Mindkettő csak dolog. Isten olykor valóban meggyógyít egyeseket, néha így bánik a gyermekekkel. Ha valaki nemrég jutott hitre, akkor megtörténhet, hogy Isten kész arra, hogy orvosa is legyen, és gyógyulást adjon neki. Ha azonban már régebben vagy hívő, és Isten kezében van az életed, akkor Isten nevelni akar téged. Akkor nem úgy ismered meg Istent, mint orvosodat, mint aki meggyógyít, hanem sokkal inkább Isten a legjobbat tartogatja számodra, tudniillik Önmagát mint gyógyulást, hogy a legjobbat adja. Akkor nem kapsz tőle gyógyulást, hanem Őt magát, mint gyógyulásodat. Az élő Isten maga a te gyógyulásod. Mivel szavakkal nem tudom megfelelőképpen kifejezni ezt, szeretném Isten előtti féltő tisztelettel mondani: Krisztus a mi gyógyulásunk. Ezzel szemben sajnos sok ember a gyógyulást csak mint valami Krisztuson kívüli dolgot tekinti: Ő meggyógyította őket - és ez minden.

A vérfolyásos asszony, akiről Lukács evangéliuma szól, kétségkívül megérintette Krisztust. Azt is olvasuk, az Úr ugyanakkor érezte, hogy erő áradt ki belőle. Ha megengeditek, és nem támad bennetek zavar erre nézve, akkor ezt még világosabban szeretném kifejezni: Krisztus maga áradt ki belőle. Nem gyógyí-

totta meg az asszonyt, hanem Ő maga volt a gyógyulás. Ő maga lett a gyógyulássá, és általa gyógyultak meg az emberek.

Tartós testi gyöngeség és fizikai szenvedés ellenére is fölnézhetünk Urunkra, és elmondhatjuk: „Uram, ne csak úgy jöjj hozzám, mint az orvos, aki meggyógyítja testemet, és azután ismét eltávozik. Ne is ajándékozz meg gyógyulással úgy, mint valami dologgal, amelyet egy ideig élvezhetek, miközben Te magad eltávozol. Uram, azt szeretném, ha Te magad lennél az én gyógyulásom. Hiszen Te orvos vagy - de olyan orvos, aki bennem lakik. És akkor gyógyulást nyerek - de egy személy alakjában. Gyógyulásom egy személyiség, egészségem egy személy! Isten maga az én gyógyulásom!” Látjuk a nagy különbséget? Egy napon fölismertem és megtanultam, hogy a gyógyulást nem mint valami dolgot kaptam, hanem sokkal inkább egy személyt, mint testem életét. Ha ezt a leckét megtanultuk, minden problémánk megoldódott. Még azt is megtapasztaljuk, hogy kapcsolat áll fenn Urunk és a testünk között. Ha Urunkkal való kapcsolatunkban valami nincs rendjén, akkor ettől a testünk is szenved. Ha azonban helyes a kapcsolatunk az Úrral, akkor Ő mindazt megteheti velünk, ami átalakulásunkhoz szükséges; csak engednünk kell, hogy megtegye. Mindaz, ami bennünket illet, teljesen az Ő kezében van. Csak Őrá kell néznünk. Krisztus a mi gyógyulásunk - milyen nagy különbség azzal a gyógyulással szemben, amely csupán dolog.

Bizonyrágot tehetek róla, hogy többször megtapasztaltam a gyógyulást - hála érte az Úrnak. Meg tudom mondani még a betegségem évét és hónapját is, és azt

a napot is, amelyen Isten meggyógyított. Sok történetet mondhatnék el arról, hogyan tapasztaltam meg a gyógyulást. De mindez semmi ahhoz képest, amikor Isten egy napon megnyitotta szememet annak meglátására, hogy Krisztus maga az én gyógyulásom! Őneki, mint az én gyógyulásomnak mindörökre tartó hatása van, mert ez a gyógyulás nem csupán egy esemény, hanem egy személy - és ez egy személy, mint a testem gyógyulása. Krisztus az én szüntelen gyógyulásom. Áldott legyen az Úr ezért.

Gyógyulás az Úr által, vagy gyógyulás, mint az Úr maga - ez a kettő alapvetően különbözik egymástól. Az egyik egy dolog, a másik egy személy. Lássuk csak, mit élt át Pál. Bár nem nyert gyógyulást, mégis megtapasztalta a gyógyulást. A második Korintusi levélben (12. fejezet) bizonyoságot tesz Pál arról, hogy nem kapott gyógyulást, azaz valamilyen dolgot. Noha megmaradt a gyöngesége, mégis ott volt benne valaki, mint az ő állandó gyógyulása. Egyfelől megmaradt a gyöngesége, másfelől benne maradt Ő is, aki az ő gyógyulása volt. De hát mit képzelünk mi tulajdonképpen gyógyulásnak? Véleményünk szerint azt, amikor valami - a szenvedés - elvétetik tőlünk. Nem! A gyógyulás nem azt jelenti, hogy valami elvétetik tőlünk, hanem sokkal inkább azt, hogy egy személy jelen van. Nem azt jelenti, hogy elvétetik a gyöngeség, hanem azt, hogy erő van jelen.

Sok időbe telt, amíg ezt fölismertem, mert értelmem csak dolgokat fog fel, amelyek körülöttem vannak, és amelyeket láthatok. Nem voltam tudatában annak, hogy a gyógyulás nem egy dolog, és hogy az Úr akart lenni a mindenem. Bár adott nekem ígéretet, de azt

nem tudtam, hogy Ő maga akar lenni az én gyógyulásom. Amikor egy napon a második Korintusi levelet olvastam, elámultam azon, amiről Pál ott bizonyoságot tesz. Az Úr számára könnyű lett volna meggyógyítani Pált. Amilyen egyszerűen az orvos meg tud szabadítani bennünket bizonyos baktériumoktól, olyan könnyen el tudta volna távolítani Pál testéből a tövist. De miért nem tette meg ezt az Úr? Mikor erről beszéltem vele, valami földerengett bennem. Emlékeztetett az Úr arra, amikor egy testvér 1923-ban meghívott, hogy egy bizonyos helyen prédikáljak. Akkor a Ming folyón utaztam oda egy bárkán. Az utazás során a bárka gyakran a talajba ütközött. A víz sekély volt, és sok kő volt a folyományban, úgyhogy a hajósoknak gyakran vontatniuk kellett a bárkát. Ahogy az imádságom alatt ez a kép megjelent előttem, azt mondtam az Úrnak: „Istenem, hiszen voltaképpen könnyű lenne számodra eltávolítani ezeket a köveket az útból. Ha minden követ eltávolítasz, akkor megfelelő lenne a vízmélység, és akadálytalanul juthatnánk előre”. Azután visszatértem a 2. Korintusi levélhez, és fölfedeztem, hogy itt Pál is éppen így imádkozott. Mivel a víz sekély volt, és sok kő akadályozta az előrehaladást, Pál kérte az Urat, hogy vigye el ezeket a köveket, hogy az ő bárkája akadálytalanul haladhasson a vizen. Isten azonban azt mondta: „Nem a köveket távolítom el, hanem a vizet duzzasztom fel. Így is tud majd haladni a bárka.” Így munkálkodik az Isten. Gyógyulást kérünk az Úrtól, mint valami dolgot, az Úr azonban azért jött, hogy Ő maga legyen a mi gyógyulásunk, és mint ilyen, mindenben átsegít bennünket. Páltól nem vette el a gyöngeségét, és ő sem próbálta a maga erejéből legyőzni azt. Különben csak saját erejéből szün-

tette volna meg ezt a fogyatékoságot. Sokkal inkább Krisztus ereje volt az, aki hiányát kitöltötte, és Isten maga volt az, aki munkálkodott. Itt ismét csak föl kell ismernünk az alapvető különbséget: míg az egyik esetben Isten csak valamit ad, a másik esetben Isten maga az ajándék. Ugyanígy lett Isten azzá a testemben, amire szükségem volt.

A dolgok nem maradnak meg

Mit keresnek az emberek? Dolgokat keresnek. Számos testvér mondta már nekem, mily nagyon szeretnének türelmesek lenni. Már gyakran elgondolkoztam azon, hogy a türelem alapjában véve nem valami különös dolog. De sok testvér ragaszkodik ahhoz, hogy „Milyen szép volna, ha Isten türelmet adna nekem, úgy, mint valami gyógyszer, amelyet csak be kellene vennem.” És még ha a türelmet úgy lehetne is bevenni, mint valami gyógyszert, és utána sikerülne háromöt napig türelmesnek lenni, a gyógyszer hatásossága csak korlátozott lenne. Nap mint nap csökkenne bennem ez a türelem, míg végül teljesen felhasználnám. A dolgok egyszer mind elfogynak, és ez bizonyos. Még az is elfogy, amit az imádság nyomán kaptam. Bár Isten olykor meghallgatja gyermekeinek ilyen imádságát, és kielégíti időbeli szükségüket, figyelembe véve balgatagságukat. De nem mindig hallgatja meg az efféle imádságokat, mert nem ilyen módon akar hosszú távon bánni gyermekeivel.

Isten szemében nincsenek dolgok, hanem Krisztus minden mindenkben. Isten csak Krisztust tudja adni. Nem engedi meg, hogy a türelem, az alázat és a szeretet, mint dolgok, örökre bennünk maradjanak. Ezért

ismerteti meg velünk Krisztust, aki mindeme dolgok összessége. Azon a napon, amelyen rendbe jön az Úrral való kapcsolatod, a türelem iránti kívánságod is spontán kielégül. Nem a türelemről van szó, hanem egyedül Krisztusról. Ha kapcsolatod az Úrral olyan, amilyennek Isten akarja azt, akkor egyszerűen eltűnik a türelmetlenség és a büszkeség problémája, mint ahogy minden egyéb probléma is megoldódik. - Csak Krisztusról van szó, és nem dolgokról.

Ismernünk kell Krisztust

Isten szemében csak azért vannak problémáink, mert nem ismerjük Krisztust. Mit jelent Krisztust ismerni? Egyesek úgy ismerik Őt, mint az ő szeretetüket, mások, mint a türelmüket, egyesek jobban ismerik Őt, mások kevésbé. Amilyen mértékben megismered Krisztust életed különböző viszonylataiban, olyan mértékben ismered meg Krisztust magát. Itt nem valami elvont vagy puszta fogalomról van szó, hanem konkrétumról és valóságról. Krisztus ez is, az is a számomra, Ő az én mindenem.

Egyesek így tesznek bizonyosságot: „Nem tudtam, mit jelent tisztának lenni. Szívem, gondolataim, egész lényem tisztátalanok voltak, de hálát adok az Úrnak - most Krisztus az én tisztaságom. Isten Krisztust tette az én tisztaságommá.” Aki így beszél, az fölismerte, hogy a tisztaság nem az ő sajátja, hanem maga Krisztus. Ő maga van benned, és vele együtt beléd költözött a tisztaság is. Ez a tisztaság nem tőled van. - Ez az igazi keresztyén hit.

Ezért teljes nyíltsággal meg kell mondanom: Amíg Isten gyermekének a szeme még nem nyílt meg annak

meglátására, hogy Krisztus az ő mindene, addig Isten biztosan nem tudja használni őt, mert csak a maga cselekedetét tudja felmutatni. Meglehet, hogy Isten meghallgatja még egyik-másik imádságát is, ez azonban nem valami maradandó dolog, és Isten szemében nincs semmiféle szellemi értéke.

Sajnos sokak számára az Istentől kapott kegyelem csak minden lehetséges dologból áll. Mások számára viszont a kegyelem, amelyet kapnak, egy személy, mégpedig maga Isten Fia. Egy napon meg kell tudnod vallani: „Uram, köszönöm neked, és magasztallak téged: a kegyelem, amelyet tőled kaptam, Te magad vagy.” Ez a kegyelem egy személy, akinek személyisége van. Ha majd egyszer magad is megláttad a különbséget a dolgok és a személy között, akkor azonnal különbséget tudsz majd tenni élet és halál között. Sok testvér meg tudja ugyan ítélni, hogy mi helyes és mi helytelen, mi jó és mi nem jó, de nem képes különbséget tenni élet és halál között, egyszerűen azért, mert még nem ismerte föl, hogy minden Krisztusban van. Az Úr személyisége minden dolog összessége és valósága. Szellemi téren csak Krisztus létezik, és nem dolgok vannak. Ha Isten egy napon valóban megnyitja a szemeteket, akkor fölismeritek, hogy a dolgok, amelyekkel kapcsolatba kerültök, valóban csak dolgok. Ez sajátosnak tűnhet előttetek, mégis tény. Lehet valaki türelmes, szelíd, alázatos, hűséges, szeretetteljes, meleg szívű, megbocsátó és irgalommal teljes, de ha megnyílt a szemed, akkor fölismered, hogy ez az ember csak dolgokkal van tele. Ahogyan különbséget tudsz tenni a gyűrű és az ujj között, a kalap és a fej között, a szemüveg és a szem között, a ruha

és a test között, úgy tudsz különbséget tenni a dolgok és Krisztus között. Ha ezt még nem láttuk, akkor az ilyen megkülönböztetés különösnek tűnhet előttünk, mihelyt azonban szemünk megnyílt, meglátjuk, hogy milyen egyszerű az egész. A dolgok mind halottak, és csak halált hozhatunk elő. Szellemi felismerő képességeddel észreveszed a halált, valahányszor dolgokkal vagy kapcsolatban. A dolgok külsőségesek és halált munkálnak.

Gyakran lehet dolgod olyan emberrel, akit jónak lehet mondani, ez azonban csak a jóság bizonyos benyomását kelti benned, és nem hoz elő semmiféle szellemi hatást. Az illető valóban jó ember - aki önmagán uralkodik, türelmes, hosszútűrő, önzetlen, alázatos és szeretetteljes. De ha mindezek a tulajdonságok csupán dolgok, akkor bensődben halált fogsz érezni, amint megérinted, és nyomasztó érzés támad benned. Valami negatív módon reagál benned, noha első pillantásra örülsz annak, amit látsz. Az életnek ez a reakciója igen erős lehet benned. Talán valaki egy pár szót szól csupán, amelyek tulajdonképpen egészen jól hangznak, amelyeket azonban mégsem kellett volna mondani. Abban a pillanatban erős reakciót váltanak ki belőled. Vegyünk például egy imaközösséget. Miért mondasz „Ámen”-t? Mert megérintett az élet. Egyik testvér imádsága megérintette benned az életet, míg mások imádsága bensődben egyre inkább lehűtött. Noha ezek az imádságok is komolynak hatottak, noha szavaik kellemesen hangzottak és magasztosan mondták el, bensődben dideregsz, és kívánod, hogy az imádkozó bárcsak befejezné már. Az ilyen imádságban nem jut más kifejezésre, csak az ember, csak ember be-

szél, és ennek csak dolgai vannak, halott dolgai. Benne meghaltak, és másokban is csak a halált tudják munkálni. Nincs szellemi értékük, mivel egyszerűen emberi termékek.

Mivel Isten előtt egyetlen jó cselekedet sem ér semmit, ezért ne is cselekedjünk semmit, hanem inkább tekintsünk föl reá. A mi cselekedeteink elvetendőek Isten előtt. Hogy valóban előjussunk az Úrral, föl kell ismernünk, hogy Isten nemcsak a bűnt gyűlöli, hanem a cselekedeteket is. Ha vétkezik valaki, Isten Igéje kárhoztatja azt. De ha cselekedeteket visz is véghez - Isten Igéje szerint -, azok által sem üdvözül. Isten a cselekedeteket éppúgy kárhoztatja, mint a bűnt. Csak Fiát, Jézus Krisztust fogadja el, és azt, amit Fia általunk cselekszik. Mert hála az Úrnak, Ő az, aki cselekszik, és nem mi. Nem én vagyok alázatos, hanem az Úr, nem én szeretek, hanem Ő szeret. És még az erőt sem adja nekem, hanem Ő maga az erő.

Testvérek, nem tudom, hogyan fejezhetem ezt ki a legjobban. Nagyon remélem, hogy kiváltképpen az újonnan hitre jutottak ügyelnek rá: csak ha megszabadulsz a szellemi dolgoktól, tudod megérinteni magát az Urat. Jó, ha minél hamaráb fölismered, mert ahogy az idő múlik, ez egyre nehezebb. Különösen azok látják be ezt nehezen, akik már egy sereg dolgot begyűjtöttek, hogy mindezekről meg kell szabadulniuk. Ezért fáradozik veled oly sokat az Úr, ezért kénytelen még fegyelmezni is téged, hogy megszabadítson a sok dologtól, hogy megkaphasd Krisztust. Minél jobban növekedsz, annál többet vesz el napról napra tőled az

Úr ezekből a dolgokból, és adja helyettük magát Krisztust.

Nagyon várom azt a napot, amelyen minden dolog egybefoglaltatik Krisztus, mint fej alatt. Azon a napon meglátjuk majd, hogyan teljesedik be és nyer megerősítést Isten Igéje, hogy Krisztus a minden. Aki nem ismeri föl, hogy Krisztus minden, az nem is reméli és nem is várja, hogy Krisztus lesz egy napon minden. Számomra Krisztus már ma minden dolog összessége és valósága. Isten ma nem adott mást nekünk, mint Fiát - Önmagát adta nekünk. Krisztus már ma mindenünké lett. Nem látjuk Őt elválasztva a dolgoktól, mivel tulajdonképpen nem is léteznek szellemi dolgok, hanem csak Krisztus létezik. Krisztus minden dolog összessége és valósága, Ő minden mindenekben. Mind a gyülekezetben, mind személyes életünkben nyilvánvalóvá kell lennie ama valóságnak, hogy Krisztus a minden.

Már ma hirdethetem: Ő minden! Tudom és vallom, hogy Ő az én mindenem mindenekben. Ő az én türelmem tartalma, Ő az én szelídségem tartalma, és Ő az én szeretetem tartalma is, mivel Ő minden. Már most Ő számunkra a minden, ama napig, amelyen Isten Fia mint a minden nyilvánvalóvá lesz. Ő lényegesen mindenben az első, mert Ő minden mindenekben. Mindaz, amit ma tanulunk, arra a napra irányul. Áldjon meg bennünket ebben az Úr!

Imádság

Urunk, eléd járulunk, és kérjük kegyelmedet. Megvalljuk előtted, hogy vakok vagyunk, és nem látunk tisztán. Bár sok dolgot ismerünk, Krisztust azonban

nem ismerjük. Urunk, látszatra oly messze vagy tőlünk. A dolgok látszólag olyan valóságosak, Krisztus nem olyan valóságos számunkra. Urunk, őszintén kérünk: nyisd meg a szemünket. Krisztusnak valóságosnak és megfoghatónak kell lennie. Múljanak el tőlünk a dolgok, és töltsön meg bennünket az élet. Urunk, kérünk, szabadíts meg minket a sok dologtól, hogy megismerjük a Te személyedet. Urunk, légy Te a mindenünk, hogy ne legyen bennünk semmi, ami nem eleven, ami nem étellel teljes. Az emberek mindenben csak magát Krisztust lássák. Urunk, ismertesd meg velünk, mennyire eltérőek ezek az utak. Ahogyan a bűnösök útja teljesen más, mint az igazak útja, annyira egészen más az igazi keresztyének útja, a látszatkeresztyénekétől. Nagyon sok mindent kell bennünk összetörni. Uram, törj össze minket. Ne engedd, hogy megcsaljuk magunkat; ne engedd, hogy azt higgyük: láttunk valamit, holott nem láttunk semmit; hogy azt gondoljuk: a helyes úton vagyunk, holott nem ott vagyunk; hogy azt képzeljük: teli vagyunk étellel, holott csak cselekedetekkel vagyunk teli; hogy azt gondoljuk: teli vagyunk Krisztussal, holott mindaz, amit minket megtölt, dolog csupán. Urunk, érints meg minket, gyökerezz meg mélyen bennünk, hogy mindaz, amink van - akár belsőleg, akár külsőleg -, csak Krisztus legyen. Urunk, áldd meg ezt az Igét, hogy gyümölcsöt teremjen, miközben az embereket hozzád vezeti. Amit mi emberek nem tudunk elmondani, mondd el Te, Uram. Fedezd el az emberi gyengeséget, és bocsásd meg az emberek balgaságát. Bár kaphatnál tőlünk valamit a magad számára. Leplezz le bennünket, hogy úgy lássuk magunkat, ahogyan Te látsz minket. Világíts be fényed az emberekbe, és

világítsa meg őket, hogy fölismerjék mindama dolog hamis és semmis voltát, amelyek téged, Urunk, helyettesítettek. Áldd meg Igédet, és dicsőítsd meg nevedet Jézus Krisztus nevében. Ámen.

* * *